

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1046

DE SMOKKELBENDE VAN PAH WONG.

20 cent



Op het schip bleef alles stil, ook toen de sloep geen halve kabellengte meer verwijderd was.

NIEUWE SERIE

De smokkelbende van Pah Weng.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET GEHEIM VAN HET OUDE KLOOSTER

Omstreeks vijf uur in den namiddag bewoog er zich over de gladde golven van den Atlantischen Oceaan, op nog geen dertig mijlen uit de kust en pal ten Zuiden van de Westelijkste punt van Coney Island een zeer klein, grijs voorwerp dat er op het eerste gezicht hee prozaisch uitzag en geleek op het deksel van een wat groot uitgevallen vuilnisemmer.

Het was rond, zilverachtig grijs, en verschilde maar weinig in kleur van de omringende golven.

Maar een zeearend, die op ongeveer honderd meter hoogte op die plek zou hebben gevlogen zou nog wel iets meer hebben ontdekt, dan alleen dat deksel.

En als zulk een vogel verstand had van de uitvindingen van den mensch, dan zou hij aanstonds hebben geweten, dat dat ronde ding den toegangstoren afsloot tot een duikboot.

En als de vogel zeer knap geweest ware, dan zou hij ook gemerkt hebben, dat die duikboot niet tot de een of andere oorlogsmarine behoorde, want daartoe was hij veel te

klein en van een toren was ook eigenlijk geen sprake want het deksel was bijna gelijk met het smalle platte dek, van kleine, scherpe groeven voorzien, ruitgewijze om den voet meerderen steun te geven.

De boot was omstreeks vijftien meter lang, in het midden ongeveer twee meter breed, en aan de voorzijde zeer spits toeloozend.

Het schip kwam nu eensklaps boven water, de korte periscoop verdween, het ronde luik ging langzaam open, en een groot hoofd verscheen, en twee blauwe, zoekende oogen keken rond, over de golven en bleven ten slotte rusten op de zeilen van eenige visscherspinken, die aan het visschen waren ter hoogte van Manhattan Beach, en in de buurt van Rockaway Point.

Wat meer naar het midden van de Zuidpunt van het Eiland, voeren een paar fraaie, witgeschilde motorjachten en nog verder Oostwaarts, zeer klein door den afstand, bewogen zich langzaam en als zoekend een paar geweldig groote Oceaanstoomers, die koers zetten naar New-York.

Voor het overige was de Oceaan op dat tijdstip van den dag bijna geheel verlaten.

Het hoofd kwam wat hooger, en er volgde een machtig bovenlijt toen twee beenen als pilaren en tenslotte stond er een reus van een kere op het smalle dek, die zich vasthield aan een reeling van staaldraad, vastgemaakt aan dunne dragers, die in groeven van het dek konden worden neergeklapt.

Daarop riep hij naar beneden door de ronde opening :

— Voor zoover ik kan zien is de kust vrij mylord !

— Laat dan het luik zoo wijd mogelijk openstaan, James. klonk een stem van beneden, want het is hoog tijd dat de lucht hier binnen in het schip eens goed ververscht wordt !

— Zal ik de cylinders opnieuw met lucht vullen ? klonk een tweede stem.

— Dat zal voorloopig niet noodig zijn, Brand. Daarvoor zouden wij teveel moeten vergen van de machines. Wij zijn nu vlak bij de kust, staat de motor geheel stil ?

— Zoo goed als geheel stil, Edward. Er is nog juist genoeg vaart in de „Bruinvisch” om ze bestuurbaar te houden.

Na die woorden kwam een tweede hoofd te voorschijn uit de opening, het hoofd van John Raffles, den grooten avonturier.

Er lag een ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles toen hij het stalen laddertje beklom, het dek betrad, en naar de kust staarde die heel flauwtjes zichtbaar werd aan de kim.

Charles Brand echter, zijn vertrouwde en eenige werkelijke vriend — met uitzondering van den reus Henderson — was omlaag gebleven om het vaartuig te kunnen besturen waarvan het dek nu omstreeks twee decimeter boven het water uitstak, maar hij was zoo dicht mogelijk bij de ronde opening komen staan om de heerlijke, verfrisschende zeelucht in te ademen.

— Het weder is heel mooi geworden, mylord begon de reus na eenigen tijd.

— Het is eigenlijk te mooi, James, voor het doel dat ik mij gesteld heb antwoordde Raffles. Ik wilde de zee nog wel meer verlaten hebben.

— Maar waarom duiken wij dan niet eenvoudig weer onder ?

— Dat zullen wij ook zeker wel doen, Henderson, maar eerst moet de lucht grondig ververscht worden. Bijna den geheelen dag hebben wij onder water gevaren en dat is te lang. Ik wilde echter tot iederen prijs voorkomen dat wij gezien werden.

— Levert dat dan gevaar op, mylord ?

— Zonder twijfel, James. Ik kan u dat niet alles uitleggen — maar mijn kleine duikboot begint wat al te veel bekendheid te verkrijgen, en in een niet al te gunstigen zin. Mijn schip heeft een zeer bijzondere vorm en reeds daardoor moet het dadelijk opvallen en het is juist mijn wensch dat het niet opvalt, en hier minder dan ooit, in de onmiddellijke nabijheid van de plek waar wij omstreeks tien dagen geleden zulk een gevaarvol avontuur hebben beleefd. Onze vijanden zullen dat niet vergeten zijn, evenmin als wij. En wellicht zijn ze nog in de buurt.

— Maar wij hebben de meesten van die bandieten onschadelijk gemaakt en de rest is gevangen ! Ik denk dan ook niet dat wij Jim Howley en zijn kornuiten nog zullen ontmoeten.

Raffles haalde de schouders op.

— Daar ben ik niet zoo zeker van, James, zeide hij nadenkend. Want wat is er eigenlijk gebeurd. Jim Howley ontvoert uit louter wraakzucht een ongelukkig jong meisje, en ik was verplicht haar bij te staan, omdat zij op mijn hulp rekende. Ik hervind zijn spoor, maar de schurk vindt nog juist den tijd het arme kind aan boord te laten brengen van het plezierjacht van zijn vriend Battery Dick die hem in schurkachtigheid waarschijnlijk nog overtreft, omdat hij zooveel ouder is. Welnu, Maisy Webster is opgesloten geweest in een huis van Battery Dick dat op slechts honderd ellen afstand ligt van een verwoest, Middel-eeuwsch klooster en wel op dezelfde plek van Coney Island waarheen wij thans koers zetten. Gelukkig weten wij het jacht nog te bereiken, wij overvallen de bende, wij bevrijden het meisje, wij roeien de troep voor een gedeelte uit, en gebruik makend van de grootste sloep, maken we ons uit de voeten, maar niet dan nadat wij de politie met de eigen radio van de schurken gewaarschuwd, en de twee reddingbooten onbruikbaar gemaakt hebben. Daarmee kon de zaak zijn afgelopen, als mij niet ter oore was gekomen dat er zonderlinge dingen gebeuren in dat oude huis boven op de klip, en in den bouwval van het monikenklooster. Ik heb gehoord dat er nog op groote schaal gesmokkeld wordt.

— Maar met welk doel ? klonk de stem van Brand. Vanuit de stalen buis van de Bruinvisch. Wat valt er in Amerika nog te smokkelen ?

— Heel wat meer dan je schijnt te denken, Brand. Ten eerste zijn nog lang niet alle staten nat geworden, en ten tweede loont het nog zeer wel de moeite whisky en andere

sterke dranken in te voeren. Het is nog niet lang geleden dat een importeur de onbeschaamdheid had verlot te vragen tot den invoer van een millioen kisten whisky. Dat is geweigerd en president Roosevelt moet hierdoor zoo ontstemd zijn geworden, dat hij last heeft gegeven, het percentage drank dat vrij mag worden ingevoerd, aanzienlijk te verlagen. Het gevolg was dat onmiddellijk daarna de smokkelarij weer toenam. En uit zekere uitlatingen heb ik meenen af te leiden dat het oude klooster voor hen een geliefd smokkelhol is en dat wil ik gaan onderzoeken en daarvoor was de Bruinvisch het beste middel, veel beter dan een automobiel het kon zijn, want met behulp van mijn schip hoop ik de grondvesten van dat klooster zeer dicht te kunnen naderen. Die bouwval moet geheimen bezitten die slechts aan weinigen bekend zijn — en die waarschijnlijk onder den grond zijn te zoeken.

— Nu begin ik te begrijpen, mylord, waarom wij zoo plotseling uit New-York vertrokken zijn, de vliegmaschine zijn gaan halen en die lange reis hebben gemaakt naar de Noordkust van Afrika waar onze brave duikboot zoo goed verborgen was, en waar zij maandenlang heeft gelegen. Wij zijn met de vliegmaschine gegaan, met de duikboot teruggekeerd, en de laatste reis was bijna tienmaal zoo lang als de eerste.

— Dat is geen wonder, James, want de vliegmaschine legde vijfhonderd kilometer per uur af, als het moest zeshonderd en de Bruinvisch moet het met vijftig kilometer per uur stellen, aan de oppervlakte varende.

Raffles hield plotseling op om in de lucht te staren, waar zich een paar watervliegtuigen vertoonde.

Hij bracht haastig zijn kijker voor het oog en vervolgde levendig:

— Militaire vliegtuigen! En van de grootste soort. En — zij komen onzen kant uit. Naar omlaag James! Zij mogen ons niet zien.

In een oogwenk waren de twee mannen langs het stalen laddertje omlaaggeklauterd, het ronde deksel was gesloten, de ballasttanks liepen vol en de boot schoot onder water, juist op hetzelfde oogenblik dat het machtige motorgeronk van drie groote watervliegtuigen der oorlogsmarine over de golven klonk.

Van de Bruinvisch was niets meer te zien dan de bijna geheel ingeschoven periscoop, en die moest zelfs voor de waarnemers met hun kijkers gewapend van boven af volmaakt onzichtbaar zijn.

Maar Raffles begreep dat dit nog niet vol-

doende was, want bij dezen stand van de zon was het volstrekt niet uitgeloten dat de geheele duikboot indien zij niet zeer diep zonk, voor de ieden daarboven zichtbaar zou zijn, die op een hoogte van driehonderd meter vlogen.

Snel werd dus ook de periscoop ingetrokken, de hulptanks liepen met klokkend geluid vol, de vlakken werden schuin geplaatst, de schroef hiep nog mee, en het schip zocht een grootere diepte op.

Brand was de machine blijven besturen, en door de kleine, ronde lens in de voorstevan, gemaakt van bergkristal, bijna even sterk als staal, kon hij nu de omgeving gadeslaan, en geheele scholen witvisch en spiering voorbij zien zwemmen, die angstig wegvluchtten voor dat groote monster.

Na verloop van een paar minuten zeide Henderson, die met groote zorg het volloopen der tanks gecontroleerd had:

— Vijfenveertig meters, mylord.

— Dat is voorloopig voldoende, James, sprak Raffles, die met gefronst voorhoofd den drukmeter geraadpleegd had.

— Zou het zoo erg zijn, als ze ons zagen, mylord, vroeg de reus weer.

— Ja, James, dat zou ernstig zijn. Natuurlijk zouden zij maar niet aanstonds bommen laten vallen, die ze trouwens niet eens zullen meevoeren, maar zij zouden wel rapport maken van onze aanwezigheid hier, met het gevolg dat er onmiddellijk jacht zou worden gemaakt op dat vreemde vaartuig, juist wegens zijn geheimzinnigheid en omdat het geen oorlogsdrukboot zal zijn, tenminste geen erkende.

De tijd verstreek en met een vaart van meer dan dertig kilometer stootte de Bruinvisch onder de oppervlakte in de richting van de kust, ruim een uur lang, totdat Raffles, die voor de uitkijkiens had postgevat de hand ophief, ten teeken dat de vaart aanzienlijk moest worden vertraagd.

Nog even gleed het schip voort op haar eigen vaart, toen gaf Raffles nogmaals een teeken, alle machines stonden stil en een vreemde geluidloosheid was nu binnen in dat schip, van nikkelstaal vervaardigd, dat daar op een diepte van bijna dertig meter onbeweeglijk op de zelfde plek bleef.

Raffles trad op een klein toestel toe, aan den wand van de machinekamer bevestigd, dat eenige gelijkenis vertoonde met een telefoonhoorn, hield er het oor voor en luisterde aandachtig.

Na eenige oogenblikken zeide hij:

— Ze zijn weg! Ik hoor niets meer. De

microfoon verraadt alleen het dreunen van een machine aan boord van een schip, maar dat is op verren afstand. Wij zullen stijgen — maar voorzichtig.

Brand haalde een kleine hefboom over, en langzaam begonnen de machines weer te draaien.

De Bruinvisch vorderde nu met een snelheid van niet meer dan tien knopen per uur, en tegelijkertijd steeg zij, tot omstreeks een meter onder de oppervlakte, waarop de periscope weder werd uitgedraaid en Raffles zijn plaats voor dit toestel hernam.

Hij draaide het in alle richtingen en riep toen tot Brand:

— Houd een streep meer Oostwaarts aan. Wij bevinden ons ter hoogte van het klooster en nauwelijks twee mijlen van de kust. Ik kan zelfs heel duidelijk een deel zien van het oude huis van Crescent Hall, waarbinnen de bandieten Maisy Webster hadden opgesloten, alvorens zij haar aan boord van hun schip wilde brengen.

— Zijn er geen schepen in de buurt? riep Brand terug, zonder zijn plaats aan het kleine stuurrad te verlaten, en de oogen gevestigd op het speciaal voor duikbooten vervaardigde compas, waarvan de naald niet den invloed ondervindt van de groote staal massa die het omgaf.

— Ik zie enkele kleine vaartuigen, maar alle op verren afstand. Dit gedeelte van Coney

Island valt niet erg in den smaak bij pleziervaarders. Het middelste gedeelte en het westen zijn veel mooier en aantrekkelijker. Wij kunnen rustig verder varen, want het is zeer onwaarschijnlijk dat ze iets zien van onze periscope. De schemering begint trouwens langzamerhand te vallen. Het zal vrij spoedig geheel duister zijn.

— Toch mogen wij niet te snel varen, ofschoon ik gaarne op een veilige ligplaats zou zijn, voor het donker is.

— Houd nog een weinig stuurboord aan, Brand. Zoo is het goed. Wij hebben nu het klooster recht voor ons.

— Welk tij?

— Het water is aflopend. Toch zie ik een vrij sterke branding op de klippen. Geen wonder dat hier geen pleziervaartuigen in de buurt komen. Het zal moeilijk genoeg vallen hier een goede en veilige ankerplaats te vinden.

— Maar waarom laten wij ons niet eenvoudig zakken tot op den bodem, mylord, zooals wij zoo menigmaal gedaan hebben? vroeg Henderson, die bezig was, de krachtige lampen na te zien van het zoeklicht.

— Als het moet zullen wij dat doen, James — maar het blijft altijd een gevaarlijke onderneming, zolang wij de diepte van het water niet kennen. Bovendien — het is niet mijn voornemen, den bodem van de zee op te zoeken — ik wil de geheimen leeren kennen van dat oude klooster daarginds!

HOOFDSTUK II.

DE NEUS VAN HENDERSON.

Hier en daar werden op het Eiland des Vermaaks reeds lichten zichtbaar. Het zou niet lang duren of op een uur gaans zouden de verblindende schijnsels opvlammen van het Lunapark.

Raffles stond nog eenige oogenblikken door de persicoop te turen en zeide toen peinzend:

— Het is nog de vraag of wij die gevaarlijken rots van klippen wel zullen kunnen passeeren.

— Waarom zou je ze willen passeeren? vroeg Brand.

— Om zoo dicht mogelijk bij dat oude klooster te zijn. Ik weet mij met stelligheid te herinneren Brand, dat op nauwelijks vijftig passen afstand van een der ingevallen tuinpoorten van dat klooster, die het dichtst bij de zee zijn, zich een soort van natuurlijke vijver bevindt, een ronde kom, omgeven door rotsen, die aan de zeezijde zeer hoog zijn en schier onbeklimbaar.

— Maar daar kan men in het geheel niet binnenkomen, Edward! zeide Brand. Ook ik herinner mij die kom, zoowat tachtig meter in doorsnede en zoo zuiver rond, dat men het zou houden voor den krater van een uitgedoofden vulkaan.

— Men moet er kunnen binnenkomen, Brand zeide Raffles glimlachend. Als je er goed naar hebt gekeken moet je ook hebben opgemerkt dat het water er niet voortdurend even hoog in staat. Ook in die kom is eb en vloed, zoodat er ergens een verbinding moet zijn met de zee. De wet der communiceerende vaten.

— Maar dan moet die verbinding onder water zijn. En wat hebben wij eigenlijk binnen in die kom te zoeken?

— Onderschat de voordeelen vooral niet, Brand. Die plek biedt er zeer veel. Ten eerste is ze uiterst moeilijk te naderen en volstrekt ontoegankelijk voor schepen van eenigen omvang, ten tweede is zij heel moeilijk te zien van de landzijde, als gevolg van den onafgebroken rand van klippen, die de kom omringen, en die aan de zeezijde een hoogte bereiken van bijna veertig meter. Achter die klippen vindt men een steenen strand, bijna een halve mijl

breed dat bij vloed geheel onder water loopt. Branding is er natuurlijk niet en al rijst en daalt het water naar gelang van het getij — de oppervlakte ervan blijft altijd spiegelglad. De vraag is maar, waar zich die opening bevindt, die tunnel, die van open zee moet voeren naar die reusachtige waschkom.

— Maar laten wij dan maar dalen en pogen die opening op te zoeken. Dat zal niet zoo gevaarlijk zijn in de dreigende nabijheid van die klippen en vooral wanneer het tij keert en de vloed komt opzetten.

— Je hebt gelijk Brand. Dat was ik ook voornemens. Zijn de lampen in orde James?

— De batterijen kunnen nog wel een paar uren mee, mylord.

— Haal dan de periscoop in, sluit de luiken, open de lens weder wij gaan dalen! Brand, als je het goedvindt zal ik je plaats innemen. Let jij op het instrumentenbord.

Zonder morren gaf Brand het stuurrad uit handen, wel wetende met welk een pijnlijke nauwkeurigheid Raffles dit vaartuig wist te besturen, dat product van zijn eigen geniale vindingrijkheid. Veel kleiner dan eenige duikboot ter wereld maar ook veel sneller, en uitgerust met een paar uitvindingen, die menige oorlogsmarine maar al te gaarne op haar eigen schepen zou toepassen.

Met een zacht ruischend geluid drong het zeewater opnieuw in de balasttank. De gewichten rolden langs hun rails, het evenwicht verplaatste zich, en de boot daalde tot omstreeks twintig meter onder de oppervlakte.

De vaart bedroeg niet meer dan anderhalve knoop per uur. Na eenige minuten beval Raffles:

— Schakel het zoeklicht in, James.

En weer flitste een felle lichtbundel door het groenachtige water dat fonkelde als vloeibaar jaspis.

Nog meer matigde Raffles de vaart, want zijn scherp oog had reeds op een afstand van eenige kabellengten het grauwe basalt gezien van de rots, die het eiland droeg.

Dreigend verhief zich daar die muur, schijnbaar onafgebroken en Brand begon reeds te

vreezen dat Raffles zich vergist had, toen hij eensklaps een kreet slaakte, want hij had een geweldig groote spleet ontdekt, een zwart, ongeveer drie meter breed gat, dat daar in het grijs van het basalt gaapte, als een spelonk onder water.

Henderson zocht met den lichtbundel wat hooger den basaltmuur af, maar ofschoon het laag water was, rees het bovineinde van die spleet nergens boven water uit.

Brand taxeerde de hoogte van die geweldigen scheur in het basalt op minstens dertig meter.

Raffles glimlachte, en dat was zijn eenige uiting van zegepraal en toen stuurde hij met groote behoedzaamheid de duikboot zoodanig dat de scherpe boeg van het schip zich juist voor de opening bevond ter plaatse waar de scheur het breedst was en onversaagd gleed toen het stalen schip naar binnen, terwijl er aan weerszijden van de beide wanden ternauwernood een halve meter ruimte overbleef.

De tunnel echter werd spoedig wat wijder, hoewe. tegelijkertijd ager, en een paar malen zelfs stootte het stalen dek heel licht tegen die zoldering van basalt.

Langzaam, gleed de Bruinvisch verder over een lengte van omstreeks tachtig meter en toen leek het alsof eensklaps die zoldering verdween die het vaartuig scheen te hebben willen verpletteren.

— Doof de lamp, James. beval Raffles. Doe al de electriche lampen overal uit. Alleen het lampje boven het instrumentenbord mag blijven branden.

Het werd nu bijna volkomen donker in de lage, kleine machinekamer. Slechts een heel klein gloeipitje verspreidde wat schaarsch licht over het instrumentenbord.

De snelheid van het schip was op dat oogenblik bijna nul. De drukmeter wees een diepte aan van twintig meter onder den waterspiegel. En heef voorzichtig liet Raffles toen het schip rijzen, steeds verwachtend dat het dek zou stuiten tegen de bovenste tunnelwand.

Maar niets van dien aard gebeurde.

De diepte werd steeds geringer, ze werd acht meter, toen vier — en Raffles begreep dat het thans onmogelijk was, dat zich nog een rotslaag boven het schip kon bevinden. Zij moesten onder de vrije lucht zijn!

Nu stond de wijzer van den dieptemeter op het nulpunt, en de boot lag volkomen stil.

Met een paar handbewegingen sloeg Raffles behoedzaam de periscoop uit, geen druppel water drong naar binnen.

Hij wierp een blik in de schuingeplaatste

spiegel van het instrument, en zei laconiek:

— Wij zijn in de kom, vrienden!

Brand wierp op zijn beurt een blik door de periscoop.

De duisternis was nog niet volkomen, en hij zag duidelijk den krans van klippen, grillig van vorm waarvan de hoogte van twee tot zes of zeven meter verschilde, als de kam op den staart van een voorwereldlijk monster.

En verderop, boven die klippen uit, was het dak te zien van Crescent Hall, het oude sombere huis van Battery Dick, zich scherp afteekenend tegen den avondhemel.

Meer naar rechts, eveneens op een hoogte gelegen, kon men met eenige inspanning de overblijfselen zien van het oude klooster, eeuwen geleden reeds door Indianen overvallen en in brand gestoken.

En nergens vertoonde zich een levend wezen!

Het was bijna onmogelijk zich op deze verlaten, woeste plek voor te stellen, dat men zich op geen half uur rijdens bevond van een der grootste en woeligste steden ter wereld, dat men maar een uur behoefde te loopen, om tienduizenden menschen bijeen te zien, die zich vermaakten met een rutschbaan, een lachhuis of een schiettent.

Het zag er veel eer uit of men zich hier bevond in een deel van het Rotsgebergte.

Toen wendde Brand zich tot Raffles met de vraag:

— Hoe diep zou het water zijn in deze wonderlijke kom?

— Op zijn minst vijftig meter, vrees ik, Brand! Het zou dus vrij gevaarlijk zijn, dunkt mij, ons geheel tot op den bodem te laten zakken, maar ik geloof ook niet dat dat noodzakelijk is. De plek lijkt mij hier geheel verlaten en eenzaam. Als wij aan de overzijde een ligplaats kiezen, dan kunnen wij ook van de landzijde niet gezien worden. Je kunt het luik openen, James!

Een paar handgrepen waren voldoende om het ronde, stalen deksel te openen en zuiver en koel drong de nachtlucht naar binnen en vulde het stalen schip met zijn verfrisschende adem tot in de verste hoeken.

Zachtjes begonnen de motoren weer te grommen met een gonzend geluid en langzaam voer de boot naar de overzijde van de ronde kom, over het spiegelgladde, inktzwarte water.

Er was aan de overzijde een zeer ondiepe inham, die de duikboot bijna geheel kon opnemen, maar meer ook niet.

Op deze volmaakt donkere plek werd het vaartuig stevig verankerd, de drie mannen

wapenden zich, ieder voorzag zich van een krachtige zaklantaren. Henderson belaadde zich met een twintigal meters stevig touw eindigend in een paar haken, toen werd het ronde dekseel weer gesloten, en konden zij gemakkelijk van het dek op den rotsigen wal stappen, en onmiddellijk koos Raffles, die den kleinen stoet aanvoerde, de richting van het oude klooster.

— Mag ik geen licht maken, mylord? vroeg Henderson na eenige oogenblikken. Het is hier nog al steenig en donker op deze plek!

— Dat durf ik nog niet wagen, James. Laten wij nog even wachten. Men zou misschien het lichtschijnseel kunnen zien, en ik ben er niet van overtuigd of het huis op dit oogenblik al weer verlaten is. Blijf maar dicht bij mij — ik kan genoeg zien.

Tusschen de klippen door zocht Raffles zich een weg en nu werd het ook wat lichter, zoodra zij langs den voet waren gegaan van een afzonderlijk staande, zeer hooge rots.

De tocht kon ongeveer een kwartier geduurd hebben, en Brand begreep volstrekt niet waartoe dit alles moest leiden, daar het klooster in het geheel niet naderbij scheen te komen, toen Henderson eensklaps een lichten kreet s.aakte, en bleef staan, snuffelend als een goed afgerichte jachthond.

— Wat is er? James? Heb je je gestooten? vroeg Raffles zacht.

— Neen, mylord, maar ik ruik iets! Ruikt U zelf niets?

— Ik ruik alleen de zilte zeelucht, James.

— Dat komt dan misschien omdat ik meer op die dingen ben ingesteld, mylord, hernam de reus. Ik ruik niet alleen zout — ik ruik ook rum. De lucht ervan is recht naar mij toe. Het is rum, daar durf ik op zweren!

— Ik geloof dat hij gelijk heeft, Edward, fluisterde Brand. Ik ben zeker niet zulk een expert als onze vriend James, ik weet zelfs niet of het geen cognac is — maar het riekt verdacht naar sterke drank.

— Dat zal dus wijzen op smokkelarij. Brand, zeide Raffles droogjes.

— Kom nu — het is toch niet aan te nemen dat die ucht van sterke drank hier tusschen de rotsen blijft hangen, alleen omdat er wie weet hoelang geleden een troep smokkelaars is langs gegaan.

— Waarde Brand, ik vertrouw zeer sterk op den neus van onzen James. Als hij zegt dat hij rum ruikt dan moet hij gelijk hebben want ik vrees dat hij er een groot liefhebber van is. Laten wij verder gaan.

Nu werd Henderson de aanvoerder, die vooruit liep, in de letterlijke beteekenis met zijn neus in den wind, en telkens snuffelend.

Zoo ging een kwartier ongeveer voorbij, de lucht van de rum werd steeds sterker en eensklaps riep Henderson met half gedempte stem.

— Hallo! Hier is de oorzaak al! Ik heb er tegenaan geschopt. Het is een half uitelkaar gevallen rumvat — leeg helaas! Een van de ezels heeft het van zijn schouderbladen laten glijden, het is natuurlijk uiteen gesprongen op dien harden rotsgrond, en de kostelijke inhoud is verloren gegaan — de duivel hale den onhandigen kerel! Een vat van minstens dertig liters! Heeft men ooit zulk een spilzucht bijgewoond?

Raffles en Brand konden zich overtuigen dat Henderson goed gezien had.

In een natuurlijke gang, door basaltrotsen begrensd, lagen de overblijfselen van een klein vaatje en een sterke lucht van rum was waarneembaar.

Geen wonder, want de smokkelwaar had een heel plasje gevormd.

— Ik geloof dat jij dit rumspoor wel zult kunnen volgen, James zeide Raffles glimlachend. Ik denk dat de smokkelaars in de drank getrapt hebben, en ik ben benieuwd waarheen ons dat moderne spoor van Klein Duimpje zal brengen.

En op zachten toon besloot hij tot Brand:

— Ze kunnen nog niet lang geleden voorbij zijn gegaan, Brand! De lucht zou niet zoo lang hebben kunnen blijven hangen. We zullen ons in acht moeten nemen.

— Geloof je dat ze op dit oogenblik hier zijn? vroeg Brand, die onwillekeurig zijn stem liet dalen.

— Dat niet, Brand — in dat geval zou er zeker ergens een schip van hen te zien zijn geweest in de buurt, en denkelyk vlak bij. Maar ik zou niet durven verzekeren dat zij niet spoedig zullen terugkomen. James, wij volgen je.

Met zijn neus naar den grond gericht en diep gebukt, liep de reus verder.

Hij was op zijn minst even goed als een voortreffelijke jachthond!

Henderson was volstrekt geen dronkaard, in het geheel niet — maar hij was een uitmuntend kenner van rum, van jaren her, en hij had nu eenmaal een buitengewoon reukorgaan.

Tien minuten later stond hij stil en fluisterde:

— Hier zijn zij uitgekomen, mylord, of ik wil gekielhaald worden.

De reus wees op een hooge rots, die in het midden aan den voet begroeid was met laag struikgewas.

Hij behoefde dit slechts een weinig terzijde te trekken en toen vertoonde zich de ingang van een hol, zoo breed dat twee mannen elkander er gemakkelijk konden voorbijgaan.

De lucht van de rum was ook hier merkbaar, zooals Henderson nadrukkelijk verzekerde, op wien men gerust mocht vertrouwen wat dat betreft.

— Dit is hun sluipweg, fluisterde Raffles een blik werpend in het rotshot. Hierlangs moeten zij hun gesmokkelde drank gedragen hebben en ik denk dus dat er van dit hol naar de ruïne van het klooster een onderaardsche weg moet voeren. Komt mede, wij zullen het onderzoeken. Naar de lucht te oordeelen, kan het pas zeer kort geleden zijn, sedert de schavuiten hier langs zijn gekomen, en waar drank is, Brand — daar is ook geld!

Brand gaf maar geen antwoord. De geheele onderneming stond hem weinig aan, want hij dacht aan de gevaarlijke positie van de duikboot, die zeer gemakkelijk bij toeval kon

worden ontdekt.

Zwijgend volgde hij Raffles, die het hol was binnengetreten, en de wanden onderzocht bij het licht van zijn zaklantaren.

Het hol had een groote uitgestrektheid en heel achterin bevond zich een opening, de uitgang van een door de natuur gevormde tunnel, ongeveer manshoog, zoodat alleen de reusachtige Henderson zich een weinig moest bukken om te vermijden dat hij zijn hoofd stootte.

Deze gang was ongeveer tien minuten gaans lang en bleek uit te monden, zonder deur, in een machtig keldergewelf, waarvan de bouw aanstonds verried dat het tot een middel-eeuwsch bouwwerk moest behooren.

Waarschijnlijk was het een zeer groote wijnkelder geweest, behoorende tot het in puin gevallen klooster.

Brand keek vol verbazing rond in deze groote ruimte, en hij opende reeds den mond om iets te zeggen, toen Raffles snel zijn hand op den arm van Brand legde, en hem zoo tot zwijgen dwong.

— Wat is er? vroeg Brand heel zacht.

— Geen woord! Daar naderen menschen — snel in een schuilhoek.

HOOFDSTUK III.

OP LEVEN EN DOOD.

Raffles voerde zijn beide metgezellen zoo snel mogelijk naar een der duisterste hoeken van den grooten kelder, die zoo uitgestrekt was dat hij op verscheidene punten door machtige, bijna meterdikke pilaren gesteund moest worden.

De lengte bedroeg zeker zestig meter, de breedte omstreeks veertig, en overal bevonden zich diepe nissen en duistere uithollingen waar waarschijnlijk de grootste vaten eertijds een ligplaats hadden gevonden.

Het was naar een van die nissen dat Raffles de beide andere mannen meetrok, die nu ook duidelijk het gerucht hoorden van schreden, die hol weerklonken in de tunnel van basalt.

Het spreekt vanzelf dat zij onmiddellijk hun zaklantarens hadden gedooft en hun wapens ter hand hadden genomen, op alles voorbereid.

Een paar minuten later drong er een lichtschijnsel in den kelder door, dat snel in kracht toenam, en toen verschenen er uit de schacht een tiental mannen, waarvan er drie gewapend waren met elektrische toortsen, en die dadelijk begonnen den kelder in zijn geheele breedte over te steken.

Het was duidelijk dat ze niet de minste argwaan koesterden. Zij konden dan ook niet zien daar opzij in die groote duistere nis, waar de drie mannen vol spanning bijeen stonden, gereed om, als het moest, den ongelijken strijd met de smokkelaars te aanvaarden.

Toen klonk het geluid van een zware deur die geopend werd, en niet lang daarna werd een gerucht vernomen, in welks aard men zich niet kon vergissen — er werden vaten gerold over den steenachtigen bodem. Ook trok men kisten voort en dat alles ging zoo luidruchtig, dat men zich duidelijk kon voorstellen hoe de smokkelaars zich volmaakt veilig waanden.

Er werd vrij luid gevloekt, totdat er plotseling een scherpe, hooge stem iets beval waarop het aantonds stil werd.

Het was de stem van een vrouw geweest, die gesproken had.

Raffles bracht zijn mond vlak bij het oor van Brand en fluisterde hem in :

— Ik durf er wat onder verwedden, Brand, dat de stem die wij daar hoorden toebehoort aan Agnes McCarty!

— De smokkelaarskoningin! fluisterde Brand verschrikt. Als dat zoo is en we worden ontdekt, dan kunnen wij wel een streep zetten onder de rekening van ons leven — dan zullen ze ons zonder medelijden afmaken!

Ik meende te weten dat dat schepsel tot een langdurige gevangenisstraf was veroordeeld. Maar wacht eens — wel zeker — een maand geleden is zij met de hulp van twee harer onderdanen uit de gevangenis van Wyoming ontsnapt!

— En vermoedelijk houdt ze zich in dit oude klooster voorloopig schuil en stil nu, want daar komen zij weer aan om een nieuwe lading te gaan halen. Er moet dus ergens een schip voor anker liggen, met een heele vracht smokkelwaar aan boord.

— En misschien waren daarom wel die drie watervliegtuigen in de lucht, mylord, meende Henderson.

— Het is mogelijk, James — ofschoon de oorlogsmarine zich meestal niet met smokkelaars bemoeit. De kustdienst heeft ze echter ook, en wat wij zagen waren dus misschien douane vliegbooten. En nu stilte — daar komen ze weer terug.

Inderdaad kwamen de tien mannen weer terug, thans met leege handen, en nu in gezelschap van een nog jonge vrouw, met fonkelende, zwarte oogen, in een lichtgebruind gelaat, en die aanstonds herinneringen wakker riep aan Carmen, de wereldvermaarde, Spaansche smokkelaarster.

Ditmaal bleef de deur openstaan van den tweeden kelder, die vrij helder verlicht was en zelfs van hun plaats af konden de drie mannen de groote stapels vaten en kisten zien, die zich daar bevonden.

De heele troep was al weer verdwenen in de tunnel, en het geluid van hun voetstappen was weggestorven, toen Raffles zachtjes zeide :

— Komt mede Wij hebben nu op zijn minst een uur den tijd want zij moeten eerst den heelen weg naar de zee afleggen, dwars

door de klippen heen en dan met een vracht terugkeeren. Ik moet dien kelder onderzoeken — en wat er achter is!

Reeds was hij uit de nis gestapt en liep omzichtig op de geopende deur toe. Hij keek in een tweede kelder, ongeveer de helft kleiner dan de andere en waarvoor een waarde van minstens een paar honderdduizend dollar aan drank lag opgestapeld, in groote en kleine kisten, in vaten en tonnen.

— Het beroep schijnt nog altijd zijn baten af te werpen! mompelde Raffles. Nu, des te beter, want des te meer kans bestaat er, dat wij hier geld vinden.

— Maar hoe krijgen zij den boel hier ongezien weg, Mylord, vroeg Henderson verbaasd.

— O, dat is makkelijk genoeg, als zij wachten tot de duisternis is gevallen. Het kan met vrachtauto's en particuliere wagens, maar ook met kleine vaartuigen weer worden weggehaald, naarmate de vraag naar whisky en rum cognac en brandewijn zich afteekent.

— Maar — er moet dan toch een tweede uitgang zijn merkte Brand op. En er is volstrekt geen gebaande weg langs het klooster.

Dat reusachtige bouwwerk ligt in puin. Hoe kunnen dan de auto's dicht genoeg bij komen?

— Die vraag heb ik mijzelf ook al gesteld, Brand, en ik heb een flauw vermoeden dat ik het antwoord al weet. Als ik deze deur kon openen, dan zou het geheim waarschijnlijk al onthuld worden!

— Intrappen, mylord? stelde de reus onmiddellijk laconiek voor.

— James — niemand is meer overtuigd van je geweldige kracht dan ik. Maar ik denk dat een olifant noodig zou zijn om deze zeer dikke, met ijzer beslagen deur te vernielen.

Hij draaide aan de kruk, maar de deur bleef dicht.

Daarop stak hij den hand in den zak, en toen die weer te voorschijn kwam bevond er zich een klein, lederen etui in, dat bij opening een aantal fijne instrumenten bleek te bevatten, glinsterend in het licht van de elektrische lampen, die tegen de hooge zoldering waren aangebracht.

— Op iets dergelijks heb ik natuurlijk gerekend, zeide hij glimlachend een keuze doende uit de verzameling stalen instrumenten, en na het slot deugdelijk te hebben onderzocht.

— Het zal in een ommezien geopend kunnen worden Brand, verzekerde hij. Een sterk slot ongetwijfeld, maar ouderwetsch en degelijk —

en die degelijke sloten zijn het gemakkelijkste te openen!

Even klonk het metaal, dat over metaal kraste, toen leek er binnen in het slot iets te knappen, en toen Raffles even later opnieuw de zware kruk van de deur omdraaide, ging hij heel gemakkelijk open.

— Alweer een gang! riep Brand verbluft uit. Waar kan die heenvoeren?

— Heb je dat dan nog niet geraden, Brand? vroeg Raffles, zijn instrumenten wegbergend. Die gang kan onmogelijk op iets anders uitloopen dan op Crescent Hall, het oude huis van Battery Dick.

— Maar — dat is heel wel mogelijk! riep Brand uit. Welzeker, de gang moet in die richting loopen, en het wordt mij nu ook duidelijk waarom ik bij een vorige gelegenheid zoo plotseling mijn vijanden heb zien verdwijnen, zonder te kunnen begrijpen waar zij zoo eensklaps gebleven waren. Natuurlijk — als er een verbinding bestaat tusschen den kloosterbouwval en het oude huis, dan is alles verklaarbaar.

Brand was de gang reeds ingegaan. Hij bekeek aandachtig de wanden. De muren moesten zeer oud zijn, te oordeelen naar den vorm en de soort van den metselsteen, maar op verscheidene plaatsen was nieuwe kalk in de voegen gebracht, en hier en daar had men zelfs het verwulf van de gang moeten steunen met dikke, eiken dwarsbalken, zooals men die ook in mijngangen aantreft.

Ook de vloer bestond uit metselsteenen en hij was vochtig en morsig, bedekt met een dun laagje slib.

Zoo vlug zij konden gingen de drie mannen die gang door, nu weer bij het licht van hun eigen lampen, totdat zij aan een nieuw gedeelte kwamen, dat volstrekt niet geleek op het oude, want hier was de gang uit beton opgetrokken.

Kaarsrecht liep zij voort, en heel gemakkelijk konden de mannen nu verder gaan, totdat Raffles eensklaps stilstond want de weg werd versperd door een stevige, stalen deur, zoo breed en hoog als de gang was, en zonder zichtbaar slot.

Raffles was nog bezig, die onwelkomen hinderpaal te onderzoeken, op een veiligen afstand, uit vrees dat het metaal misschien electrisch geladen mocht zijn, toen het uitende van de gang plotseling vervuld werd van een schel, wit licht, dat een paar seconden bleef aanhouden, en toen even plotseling weer verdween.

— Wat was dat ? riep Henderson uit, zijn knuppel steviger omvattend.

— Ik vrees dat het niet veel goeds beduidt, James — men heeft waarschijnlijk onze aanwezigheid bemerkt.

— En nu heeft men eens willen vaststellen, hoe wij eruitzien ? hernam Henderson verschrikt. Maar hoe wist men dat wij kwamen ?

— Ik vrees dat ik een domheid heb begaan, Henderson, antwoordde Raffles heel zacht. Ik had beter gedaan van dien deurknop daar in die tweede kelder af te blijven, het is mogelijk dat ik een alarmsein in beweging heb gebracht.

— Dan zijn wij in een aangename positie, zeide Brand sarcastisch. Want hier in dit huis woont een heer die mijn gezicht maar al te goed kent.

Het drietal bleef een oogenblik doodstil staan in een volkomen duisternis.

Want zij hadden zooveel voor alle zekerheid hun lampen gedoofd, bijna instinetmatig, zoodra dat verblindende schijnsel weer verdwenen was.

Toen klonk plotseling achter hun rug een vreemd geruisch, heel zacht, alsof er iets verschoof, en Raffles knipte onmiddellijk zijn zaklantaren weer aan, wendde zich om en schreeuwde als een waarschuwing :

— Daar — een valdeur ! Terug of we zijn verloren !

Op ongeveer tien meter achter de mannen zakte met vrij groote snelheid een tweede deur in haar sponningen omlaag, uit de zoldering komende !

Nog nimmer hadden de drie mannen in hun leven zoo snel geloopt als toen zij terugijlden in de richting van de deur, die hen dreigde op te sluiten als ratten in de val.

Wonderlijk genoeg was de groote, zware Henderson het eerst bij die deur, toen de onderkant nog nauwelijks een meter van den grond verwijderd was. Hij wierp zich op handen en knieën en de deur bereikte zijn schouders en hij schreeuwde zoo luid hij kon :

— Haast U, mylord en mijnheer Brand ! Kruip er vlug onderdoor zoolang ik de deur kan houden !

De deur, bijna twee duim dik, woog zeker wel een ton, en de aderen in de hals van den reus zwollen angstwekkend op, kreunende klanken kwamen uit zijn breede borst, terwijl zijn machtige schouders dat ontzaglijke gewicht poogden op te houden.

Zijn sterke armen voelden even hard als het staal van de deur aan, toen Brand als een

aal langs hem heengleed.

Maar reeds begonnen die sterke armen een weinig door te buigen !

Het was alsof de zware, vierkante schouders kraakten, en het zweet liep den reus tappelings langs het vuurroode gelaat, terwijl zijn oogen hem uit het hoofd dreigden te puilen.

Raffles en Brand sprongen op, zoodra zij aan den veiligen kant waren, vatten den onderkant van de zware valdeur aan, en zoo kon Henderson, zich telkens wat verder neerbukkend, hijgend van inspanning zich uit de steeds smaller wordende opening wringen, terwijl Brand en Raffles zich tot het uiterste inspanden om de deur op te houden.

Niet zoodra voelde hij zich vrij of Henderson klemde op zijn beurt zijn reusachtige handen om den deurrand, die nog slechts een paar decimeters van den vloer verwijderd was.

— Ik zal tellen tot drie, zeide Raffles hijgend. Dan moeten wij allen nauwkeurig tegelijk loslaten, of de deur zou onze handen verbrijzelen ! een — twee — drie !

Met een dreunenden, ver weerklinkenden slag bereikte de stalen deur den steenen vloer.

De drie mannen waren voorloopig buiten gevaar !

Nog hijgend van inspanning leunde de reus een oogenblikje tegen den muur van de gang, en wischte zich het voorhoofd af, maar Raffles drong aan op spoed.

— Komt mede ! Wij kunnen hier onmogelijk blijven, want wij zouden als ratten in de val gevangen worden. Er is maar een uitweg, en die voert ons terug naar de kelders ! En laten wij ons voorbereiden op een harden strijd, als wij daarginds niet het eerste aankomen.

— Op weg dan ! riep Brand uit, nog geheel onder den indruk van dien onverwachten aanval, die daar zooveel op hen gepleegd werd. Hij begreep maar al te goed dat hun aanwezigheid ontdekt was, dat zij herkend moesten zijn door een der mannen van Pearl Jim, den beruchten gangster, en dat het dus een strijd op leven en dood zou worden, nu zij zulk een kostbaar geheim als dat van de twee smokkelkelders ontdekt hadden.

Hun schreden zoo veel mogelijk dempend, snelden de drie mannen terug door de tunnel, nu en dan zich gevoelig stootend tegen de ongelijke wanden en bij het licht van een enkele lamp die door Raffles gedragen werd.

Maar plotseling riep Brand met een toon van ontzetting in zijn stem :

— De deur ! De deur van den kelder ! Die moet op slot zijn gevallen, want ik heb ze

achter mij dicht getrokken, en we zitten dus opnieuw opgesloten!

— Stel je gerust, Brand, die deur zal ons althans niet tegenhouden — daar heb ik voor gezorgd! Een voorgevoel schijnt me te hebben gewaarschuwd. Ik had het slot zoodanig bewerkt, dat de deur onmogelijk meer gesloten kon worden. tenminste door haar dicht te trekken. Vlug, laten wij voortgaan.

Tien minuten later ongeveer hadden zij de kelderdeur weer bereikt, zonder dat er zich iets bizonders had voorgedaan.

En Raffles behoefde inderdaad slechts tegen de deur te duwen om haar te openen.

Nu behoefden zij nog slechts dezen kelder over te steken, en als zij dan nog den tweeden achter den rug hadden, dan bestond er misschien kans, dat zij de onderaardsche gang ten einde zouden kunnen loopen. Alvorens de terugkerende smokkelaars die waren binnen getreden — want zij moesten er in ieder geval rekening mee houden dat het schip nog niet geheel ontladen was.

Maar zoo gemakkelijk zouden de drie mannen er ditmaal niet afkomen!

Zij hadden nauwelijks eenige stappen in

de eerste kelder gedaan, of Raffles stond stil, hief zijn hand op. Zijn scherp oor had het eerst van allen eenig gerucht vernomen en nu stond hij luisterend stil in half gebukte houding, en fluisterde na eenige oogenblikken:

— Te laat! Wij zouden hen op die wijze regelrecht in de armen loopen.

— Ja, nu hoor ik ook hun schreden! zeide Brand fluisterend. Kunnen wij ons weer verbergen in die nis van daareven?

— Onmogelijk! Zij zouden ons moeten zien. Zij hebben elektrische fakkels bij zich — en trouwens, ook daarvoor is het reeds te laat. Vlug — achter dien stapel vaten! Het is onze eenige redding, want ik denk dat het ditmaal op leven en dood gaat!

— Die opmerking maakte ik daareven ook reeds bij mij zelf! zeide Brand droogjes.

En met die woorden stapte hij haastig op de hielen van Raffles achter een geweldig hooge stapel vaten vol drank, die tot bijna aan de zoldering reikte, en ongeveer vier meter hoog was.

En Henderson, de reus, sloot den stoet en toen moesten de drie mannen daar wachten wat het noodlot over hen zou beslissen.

HOOFDSTUK IV.

DE VERRADERLIJKE VOET

Het bleek dat Raffles den tijd maar al te goed had geschat, want nauwelijks stonden de drie mannen daar in hun schuilplaats, of de voetstappen der terugkeerende, zwaar beladen smokkelaars werden reeds hoorbaar, en dat vlakbij.

Het volgende oogenblik betraden zij de tweede kelder, waar zooals men weet, het licht was blijven branden.

En dadelijk klonk de zelfde scherpe, bevelende stem die zij al gehoord hadden :

— Niet die stapel, die is al meer dan hoog genoeg ! Begin een nieuwen, daar in den hoek. En de kisten hier naast de deur. Het wordt tijd dat er hier eens opruiming komt, want de kelder raakt al aardig vol.

— Gelukkig was dit de laatste tocht Agnes gromde een stem die Raffles vaag meende te herkennen, een rauwe stem die van veel rum en brandewijn sprak.

Toen klonk het geluid van vaten die op den grond werden geplaatst en van zware kisten die met moeite werden verschoven.

Raffles had zijn browning ter hand genomen, op alles voorbereid. Door een smalle kier tusschen twee tonnen kon Raffles een klein gedeelte van de vrij helder verlichte kelder zien, en ook de vrouw, die het bevel scheen te voeren over den geheelen troep, ongeveer tien of twaalf koppen sterk.

Het schepsel was ontegenzeggelijk mooi,

maar van een schoonheid die angst inboezemde.

Zij stond daar hoog opgericht, alsof zij een troep slaven overheerschte, met een sigaret tusschen de lippen.

Er kwamen hoe langer hoe meer mannen binnen en met groot geraas rolden de vaten over de steenen vloer en werden op stapels gezet op een der weinige plekken die nog vrij waren.

En midden onder dat geraas klonk het schelle gerinkel van een telefoon !

De vrouw trad onmiddellijk op een aan de muur hangend toestel toe, nam den hoorn ter hand luisterde even, en beval stampvoetend :

— Houdt op met jullie geraas. Ik kan geen woord verstaan ! Stil even ! Neen, dat is niet tegen jou, Bob ! Vertel nu maar op .

Er volgde een korte pauze, terwijl de vrouw luisterde en rookte en haar stem klonk veel zachter en een weinig schor, toen zij na een poosje hernam :

— Tusschen de twee deuren — en nog ontsnapt ? De kerels die onzen armen Jim hebben laten arresteeren ? Die de heele ontvoeringszaak hebben laten mislukken ? Maar dan moeten ze — ja, ik versta je heel goed — dat kun je gerust aan mij en de jongens overlaten ! Als we ze ontdekken... hoe lang is het zoo wat geleden — maar dan kunnen ze ook onmogelijk door de gang zijn geloopt ! In dat geval hadden wij hen moeten tegenkomen.

Agnes had haar stem zooveel mogelijk laten dalen en reeds terwijl ze sprak keek ze argwanend rond, totdat plotseling haar blik gevestigd bleef op iets donkerbruins op den grond, een weinig terzijde van en half achter een groot rumvat....

Wat zij daar zag was het voorste stuk van een buitensporig grooten voet.

Zij deed een stap achteruit, tot zij voor een klein schakelbord stond, draaide een kleinen hefboom met een ruk om en daardoor werd het plotseling in den kelder bijna daghelder verlicht want talloze lampen aan de zoldering waren gaan gloeien.

Agnes had een der mannen, een groote kere een bijna onmerkbaar knipoogje toegeworpen en die man was zeker niet ontbloot van schran-derheid want hij kwam onmiddellijk bij haar en heel even sprak ze met hem op fluisterenden toon.

Maar zoo slim was de man niet of hij kon zijn zenuwen niet voldoende in bedwang houden, en zijn blik ging voor een kort oogenblik naar den verraderlijken voet.

En Raffles zag dien blik, en dat mocht voor de drie mannen die zich daar verborgen hadden als een groot geluk worden beschouwd.

Ook zou Raffles, indien het minder licht ware geweest, misschien niet die halfverschrikte, half wraakzuchtige uitdrukking hebben gezien op het breede gezicht van Ted Hickory — want hij wist nu zeker dat de man met de schorre stem de befaamde smokkelaar was, die reeds van twee moorden op douanebeambten was beticht, zonder dat men evenwel voldoende bewijzen had kunnen verzamelen, om hem tot den elektrischen stoel te veroordeelen.

Dat vele licht, en de plek waar Hickory juist stond hebben zeer waarschijnlijk het leven van Raffles en zijn twee metgezellen gered, bij die gelegenheid.

Hij stootte Brand aan, die onmogelijk iets had kunnen zien, en die gaf den stoot door en hij zoowel als Henderson behoefden maar naar het sprekende gelaat van Raffles te zien, om te begrijpen, dat er iets ernstigs was gebeurd, en dat ze zich op alles voorbereid moesten houden.

Raffles keek Henderson een oogenblik strak aan, en wees toen met een veelbeteekenend gebaar op den in donkerbruin eder gestoken voet en ineens werd alles duidelijk voor den reus, die zijns ondanks en zonder het te weten hun aanwezigheid verraden had.

En toch had hij zich zoo dicht mogelijk

tegen Brand aangedrongen om toch maar niet te worden gezien!

Hij maakte een gebaar van wanhoop, en poogde zijn voet nog terug te trekken, ofschoon hij reeds in een zeer ongemakkelijke houding stond, maar het was onmogelijk, en bovendien waarschuwde Raffles hem met een snel gebaar om dat na te laten.

Intusschen had Hickory zijn plaats weer verlaten, en Raffles kon hem niet meer zien.

Maar met zijn geestesoogen volgde hij den man, op zijn korten tocht door den kelder, om al die smokkelaars fluisterend op de hoogte te brengen.

En hij begreep dat hij, indien hij nog eenige kans wilde behouden om te ontsnappen stellig het eerst zou moeten handelen, voor alle smokkelaars nog op de hoogte waren gebracht, waarvan de helft zich zeker nog zou bezighouden met het opstapelen van de vaten gesmokkelde rum en whisky.

Raffles gaf zijn beide metgezellen een wenk, en het volgende oogenblik sprongen zij te voorschijn, en was, zooals Brand het naderhand uitdrukte, de hel losgebroken.

Het was de vrouw die het eerst schoot, omdat zij het minst verrast was en zij schoot goed, want slechts een groot toeval deed Raffles even struikelen over een plasje gestorte rum, en de kogel die voor hem bestemd was, drong in een vat door, en veroorzaakte een gat, waaruit onmiddellijk met kracht een dikke fontein Bourgogne spoot.

Stellig zou Agnes nogmaals hebben geschoten en nu waarschijnlijk raak, als een al te ijverig smokkelaar haar niet voor de voeten had geloopt, en toen was het voor haar te laat, want Brand had haar tamelijk ruw opzij geworpen, zoodat het wapen aan haar hand ontschoot.

Half dol van woede greep zij naar den dolk, die aan een klein riempje ter hoogte van haar knie bevestigd was, trok het wapen uit de scheede, sprong als een kat overeind, en stortte zich op Brand, omdat die toevallig het dichtst bij haar stond.

In dien tusschentijd had Raffles reeds een van de kerels neergelegd, die met twee revolvers tegelijk op hem schieten wilde, en die zwaargewond neerstortte in de borst getroffen.

Henderson had met zijn knuppel met een forschen slag een van de andere aanvallers geveld, die hem met een breed, vlijmscherp geslepen mes te lijf wilde gaan.

Intusschen werd de toestand zeer hachelijk,

want er bleven nog altijd acht mannen over, alle met revolvers of brownings gewapend, die slechts op een gunstig oogenblik wachtten, om van die vuurwapens gebruik te kunnen maken, zonder hun eigen makkers te raken.

De vrouw had een paar bevelen gekrijscht, en snel en ordelijk hadden de smokkelaars zich verzameld, vlug zich terugtrekkend, zoodat zij nu den vijand tegenover zich hadden en hem konden bestoken, zonder de kans te loopen, in de vrij smalle ruimte die overbleef tusschen de stapel een van hun kornuiten te raken.

Raffles zag onmiddellijk het gevaar in, en riep met een stentorstem :

— Terug achter dezen stapel — dit is een goede borstwering.

Inderdaad bleef er weinig anders te doen over, want de drie mannen stonden nu tegenover acht wel bewapende en tot alles bereide schurken.

De drie mannen waren achter een muur van kisten gesprongen, gevuld met flesschen whisky, en die tot een hoogte van drie meter waren opgestapeld.

De kisten sloten niet nauwkeurig aan, en zoo werden er smalle schietgaten gevormd, waardoor zij konden vuren.

Zij waren nauwelijks achter deze eigenaardige borstwering of bijna tegelijk kraakten acht schoten, in het wilde afgevuurd, en dof klonk het geluid van de kogels, die eerst gemakkelijk door het hout gingen, maar dan de flesschen raakten gevuld met drank en zoo snel van hun weg moesten afwijken.

Raffles en zijn vrienden hadden echter veel meer gelegenheid om raak te schieten en zij maakten daar ook gebruik van, door nog twee van de smokkelaars neer te leggen.

De overigen, half verblind van woede, stormden luid brullend en onder het afschieten van hun wapens op de barricade van whisky toe, en juist toen zij die bereikt hadden gebeurde er iets, dat aan den strijd een even onverwacht als tragisch einde maakte.

Henderson, die het gevaar begreep, die voorzag dat alles uit kon zijn als de bandieten op hun beurt door de schietgaten konden vuren, had zich met al het geweld van zijn reusachtig, gespierd lichaam heengebogen over een zwaren koevoet die hij tusschen de eerste en de tweede laag kisten had ingewrongen.

Hij kreunde van inspanning — maar hij slaagde erin dien geheelen wand van kisten, die ieder veertig kilo wogen, eerst op te lichten vervolgens aan het wankelen te brengen —

totdat die geheele wand plotseling het evenwicht verloor en met een donderend geraas neerstortte — voor een deel boven op de smokkelaars, die niet tijdig genoeg het gevaar hadden kunnen ontwijken.

Raffles wachtte het resultaat van deze plotselinge uitval niet af maar schreeuwde luid :

— Volg mij — zoo lang de weg vrij is !

Over de overal verspreide en voor een deel stukgevallen kisten heenspringend bereikten de drie mannen de tusschendeur, en snelden door den eersten kelder, terwijl zij de bandieten in de grootste verwarring achterlieten.

Hier drong een weinig licht door van den eersten kelder en zij konden genoeg zien om den ingang te ontdekken van den tunnel, die naar de rots voerde.

Zonder zich te bedenken stormden zij er binnen, nadat Raffles zijn zaklamp weer had doen ontgloeien.

Achter zich hoorden zij de kreten van de gewonden en de wilde vervloeking van de vrouw, die haar bevelen uitkrijschte, als een razende rondgaande van den een naar den ander, als een tijgerin, wier welpen door den jager zijn aangeschoten.

Toen zij de gang bijna ten einde waren meenden de drie mannen heel ver achter hen voetstappen te hooren, en zij verhaastten dus nog hun schreden, en binnen weinige seconden zagen zij de sterren aan den hemel fonkelen, door de takken heen van de struiken die het hol afsloten.

Zoodra zij buiten stonden riep Brand op een toon van verbazing :

— Niet daarheen, Edward ! Wij moeten rechtsafslaan, als wij de duiboot willen bereiken.

— De duikboot loopt niet weg ! riep Raffles ongeduldig terug, terwijl hij zijn weg vervolgde. Wij moeten naar het smokkelschip, dat daar nu onbewaakt ligt — ik weet zeker dat wij er veel geld zullen vinden.

— Je bent gek ! riep Brand verschrikt. Ze hebben die boot natuurlijk niet onbemand achtergelaten.

— Onzin, Brand. Er kunnen daarginds onmogelijk meer zijn dan een paar mannen.

— Maar wij kunnen er toch onmogelijk heenzwemmen ! drong Brand aan, terwijl hij Raffles bij den arm greep. Zij zullen ons zien en hooren.

— Er is natuurlijk ergens een sloep, want zij kunnen de kust met een vaartuig van

eenigen omvang niet zoo dicht naderen. En van die sloep zullen wij gebruik maken. Het is ondenkbaar dat zij ons zoo spoedig zullen herkennen, nu het nieuwe maan is. Brand, je hebt mij te volgen of je kunt alleen naar de duikboot gaan! zeide Raffles koel en uit de hoogte. Geloof je dat ik al deze moeite heb gedaan, en zonder belooning weer zou wegvaren zooals ik gekomen ben?

— Het is goed — ik ben tot je dienst! zeide Brand kortaf. De gevolgen zijn voor jouw rekening. Henderson, doe je geen moeite om mylord van zijn krankzinnig plan af te brengen?

— Wat mylord onderneemt, mijnheer Brand, dat is goed gedaan! zeide de reus rustig. Mylord kan over mij beschikken.

HOOFDSTUK V.

AAN BOORD VAN DE „SPERWER“.

Brand zeide niets meer, maar voegde zich bij de twee anderen, die reeds snel voortliepen langs het steenige pad, dat van het hol in de rotsen om den natuurlijken vijver heen, waar de duikboot in haar schuilplaats rustte, naar de zee voerde.

Het was hier zoo aartsdonker, dat de drie mannen moeite hadden, het goede pad te houden.

Van afdwalen was echter geen sprake, want deze smalle, steenige weg werd aan weerszijden afgesloten door hooge klippen.

Later konden zij afgaan op het geruisch van de branding, toen eindelijk deze wanden van klippen ophielden.

Van de voetstappen achter hen hoorden zij op dit oogenblik niets meer. Misschien hadden de bandieten die hen achterna zaten de vervolging reeds opgegeven, of zij meenden dat het drietal den weg naar de kom had ingeslagen.

Zich nu en dan bukkend om zoo weinig mogelijk in het oog te vallen, telkens als zij een open plek bereikten, naderden de drie mannen de zee.

En natuurlijk was Raffles met zijn arends-oogen weder de eerste, die de groote sloep zag liggen, half op het strand getrokken, en door een enkelen man bewaakt, als die naam mocht worden gegeven aan het zitten tegen een rots-

blok met een pijp tusschen de lippen, en de handen in de zakken.

Het was duidelijk dat de man onmogelijk iets gehoord kon hebben van het schieten, daar als het ware in het binnenste van de rots. Hij zat daar zoo rustig alsof hij sliep.

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen toen hij tot Henderson zeide :

— Die man moet onschadelijk gemaakt worden, zonder dat het gehoord mag worden, James. Maar denk erom — niet zoo onschadelijk, dat hij nooit meer schaden kan.

— Ik begrijp de bedoeling wel, mylord, zeide de reus, met een glimlach, die echter tevens een dreiging was.

Een oogenblik nam Raffles de omgeving nauwkeurig op en toen vervolgde hij :

— Hier moeten wij den weg verlaten, en langs gindsche rots moeten wij terzijde van de sloep zien te komen. De bewaker is zoo gezeten, dat wij van dat punt daar met een paar stappen bij hem kunnen zijn, en hem onverhoeds op het lijf kunnen vallen.

Raffles zelf voerde het kleine troepje weer aan, en het was moeilijk genoeg hem in de duisternis in het oog te houden, nu de maan onzichtbaar was, en alleen de sterren een weinig licht verspreidden.

Een oogenblik daarna bereikten zij de klip, die Raffles had aangewezen, na een omweg te

hebben gemaakt, en hier stonden zij een oogenblik stil en luisterden.

Aanvankelijk hoorden zij volstrekt niets, behalve het eentonig gedreun van de branding.

Maar toen was het alsof een geheel ander geluid zich mengde in dezen eindeloozen zang.

Dat geluid werd zeer snel sterker, en toen de drie mannen het hoofd in de richting wendden waaruit het kwam, zagen zij voor een korten tijd een fel schijnsel over de golven dansen, minstens tien mijlen uit de kust, een schijnsel dat dadelijk daarop weer verdween, zoodat men had kunnen denken dat het daarginds weerlichtte.

— Een vliegmachine! zeide Raffles zacht.

— Ai! gromde Brand. Dat ontbrak ons nog! Als die daarginds met zoeklichten werken, kunnen wij de zaak wel opgeven.

— Waarom?

— Dat is nog al duidelijk — omdat het dan blijkt dat zij daar ginds naar smokkelaars zoeken en het kan niet lang duren, of zij hebben de boot ontdekt, die daar ergens op zee voor anker moet liggen.

Maar Raffles haalden de schouders op en zei:

— Zelfs een watervliegtuig is niet in staat om een snelvarende motorboot aan te houden, Brand! Hoogstens kunnen zij bommen aan boord hebben.

— Hoogstens? herhaalde Brand spottend. Ik vind het meer dan voldoende. Een bom die treft, zou zeker aan alles een einde maken.

Wat hij nog zeide was overstemd door het donderend geraas van de drie motoren van een watervliegtuig, dat op ongeveer vierhonderd meter hoogte in pijlsnelle vaart juist over hun hoofden voorbij schoot, als een duistere, dreigende roofvogel, die op prooi loert.

Een halve kilometer verder ongeveer begonnen de zoeklichten weer te schijnen.

— Juist gemist! zeide Raffles laconiek. Misschien waren de lampen een oogenblikje onbruikbaar. Of zij daar in die machine gelooven, dat zij op die wijze beter het wild kunnen verrassen. En nu vlug voortgemaakt. Henderson, houd je gereed.

De man daar bij de sloep was zoo diep mogelijk ineen gekropen en het leek alsof hij zich wel onzichtbaar had willen maken, door onder den grond te krupen.

Natuurlijk had die vliegmachine hem een doodelijke schrik aangejaagd en wanneer het zoeklicht op dat oogenblik geschenen had, zou die sloep zijn waargenomen, even zeker dan

wanneer het klaarlichte dag geweest ware, en natuurlijk ook het smokkelschip, dat op niet meer dan een paar kabellengten uit de kust op zijn ankers reed.

Hij hernam nu langzamerhand zijn vorige positie weer, maar hij wachte zich nu wel een pijp op te steken. Misschien was hij bevreesd dat men daarboven zelfs het gloeien van de brandende tabak zou kunnen zien!

Henderson sloop langzaam nog wat vooruit, zorgdragende dat hij geen losse steenen aan het rollen bracht, en toen, met een enkele, tijgerachtige sprong was hij vlak bij den doodelijk ontstelden man daar bij de boot, die niets anders kon doen dan een flauwe kreet te slaken, die geheel werd overstemd door het geraas van de branding, en weliswaar plichtsgetrouw naar zijn zak tastte, maar dit te laat deed, om nog van nut te kunnen zijn.

Voor zijn doen behandelde de reus den man zeer zachtzinnig, want hij gebruikte als enig wapen zijn bloote vuist, maar die had toch nog gewicht en hardheid genoeg, om als een moker te werken, en den man neer te beuken, alsof hij met een ijzeren staaf op het hoofd was geslagen.

Brand kwam onmiddellijk toesnellen om te helpen, en in een oogwenk was de man gebonden en gekneveld, en daarop werd hij terzijde gesleept achter een groot rotsblok, zoodat zijn makkers hem niet zoo spoedig zouden kunnen vinden.

— Vlug wat — ik geloof dat zij naderbij komen! drong Raffles aan. In de boot!

Henderson had niemands hulp noodig om met een iorschen ruk de sloep, waarin gemakkelijk tien menschen een plaats konden vinden, van den zandigen oever in het water te duwen.

Bijna tegelijk sprongen Brand en Raffles op de voorplecht, en Henderson moest tot zijn knieën door het water waden, maar dat deerde hem niet, want hij droeg hooge, bruine laarzen.

De riemen werden onmiddellijk in de dollen gehaakt, en Henderson greep er een paar van, en begon zoo hard hij kon te trekken.

In de richting kon men zich geen oogenblik vergissen, want zelfs in de dichte duisternis, waren de omtrekken van een groote motorboot, die daar met gedoofde lichten voor anker lag vaag te onderscheiden.

Raffles had den helmstok ter hand genomen, en zoodra de sloep eenmaal door de rollers heen was, gleed zij snel op dien donkeren vorm

toe, die daar als een slapend monster op de golven rustte.

En daar bleef ook alles stil, ook toen de sloep geen halve kabellengte meer van het schip verwijderd was, dat zich nu voordeed als een donkergrijs geschilderd jacht van bijna honderd ton, dat een vrij aanzienlijke bemanning noodzakelijk moest maken. Er zouden zeker op zijn minst vier man noodig zijn om het stuurrad en de zware motoren te bedienen en voorts voor de log, het peillood en andere zaken te zorgen.

Maar van die menschen was niets te zien, zij waren misschien doodelijk bevreesd geworden voor die rondkruisende vliegmaschine die zelfs nu nog te hooren was, in de verte, en waren benedendeks gegaan.

Hoe dit mocht zijn, de sloep kon aan de kleine valreep aanleggen, voor zich nog eenig teeken van even vertoonde.

Toen pas klonk er een stem daar boven op het dek, die schor naar beneden riep:

— Jij daar, Tim? Wie heb je daar bij je?

Nog voor Raffles antwoord kon geven, steeg er op de kust een kleine vuurpijl op, snel gevolgd door eenige andere, en naar alle waarschijnlijkheid bedoeld als waarschuwingsein.

— Hallo jongens, komt eens hier! brulde de man daarboven dadelijk. Ik geloof dat er onraad is.

Raffles wachtte de komst van die jongens maar niet af, maar was met een enkelen sprong de kleine valreep op, en sloeg den smokkelaar tegen het dek, voor deze zijn wapen had kunnen trekken.

Er klonken snelle schreden op een houten trap, en toen kwam er een neger te voorschijn, met een groote, geruite pet op zijn wolligen kop, die met een breed mes zwaaide, zonder gelegenheid te krijgen het te kunnen gebruiken, want een verschrikkelijke slag van Henderson tusschen de oogen, maakte hem volkomen onbruikbaar voor iets anders dan languit op het dek te liggen, als iemand die rustig is gaan slapen.

De derde man meende een oplossing te hebben gevonden van het hangende vraagstuk, door met een krakende vloek over boord te springen zoodra hij zag dat de overmacht wat te groot werd, en misschien geloovend aan douanesoldaten of iets dergelijks.

— Je ziet dat het heel gemakkelijk en vlug ging, Brand, zeide Raffles glimlachend.

— Maar zijn we er nu? Wie zegt ons dat er niet veel meer kerels aan boord zijn?

— Dat zegt ons gezond verstand, Brand, mits wij er maar naar willen luisteren. Indien er meer waren geweest, dan zouden ze immers reeds lang op het lawaai zijn afgekomen. Henderson, zorg voor die kerels!

— Overboord smijten, mylord? vroeg Henderson grijnslachend.

— Dat zou een zonderlinge manier van verzorgen zijn, James. Bind hen en sluit hen ergens op, afzonderlijk. Die neger zal wel het minste schade kunnen doen. Hij ziet er nogal lijdend uit.

Terwijl Brand en Henderson bezig waren met het binden van de twee verslagen tegenstanders, snelde Raffles naar het kleine gangspil, waarom de ankerketting gewonden was, maakte de klink los, en begon de lier te draaien.

Maar het anker zat stevig vast, en Henderson moest hem te hulp komen, maar toen ging het ook zeer snel, en een oogenblik daarna zwaaide de groote motorboot om, de machines wentelden daar Brand naar beneden was gesnelde, en de neus werd naar zee gericht.

Boven het geraas van den wind uit, die was komen opsteken, leek het, alsof van de kust een woest gehuil weerklonk.

Henderson lachte boosaardig op het hooren van dat geluid en schreeuwde, de gebalde vuist schuddend in de richting van het land:

— Brullen jullie maar — je kunt ons toch niet achterhalen, ontuig.

Raffles was reeds naar de brug geloopt, en de kleine stuurmanshut binnentreden, en had daar het stuurrad ter hand genomen.

Nu riep hij door de spreekbuis zijn bevelen naar de machinekamer, en daar volgde Brand ze nauwkeurig op.

Zoo stootte de boot dan dwars door de branding heen, tusschen de klippen door en bereikte de open zee.

En niet zoodra was de „Sperwer” veilig buiten den rand van gevaarlijke klippen of Raffles verminderde de vaart, wenkte Henderson bij zich, die op de voorplecht uitkeek en plaatste hem achter het stuurrad met de opdracht angzaam de kust te houden in Oostelijke richting.

Toen wipte hij haastig de paar treetjes weer af van de kleine trap naar het dek, zocht en vond al heel spoedig de kapiteinshut, kenbaar aan een klein Amerikaansch vlaggetje op de deur, en trad er ongehinderd binnen.

Hij knipte het licht aan, en aanstonds viel zijn blik op een stevig schrijfbureau dat hij zonder de minste moeite opende.

Onder de klep vond hij verschillende zaken die zijn aandacht trokken.

Allereerst was daar een veelbelovend ijzeren kistje, dat zwaar woog toen hij het optilde.

Het was echter maar een heel gewoon geldkistje, zooals men dat in alle ijzerwinkels kan koopen, en met behulp van een zijner fijne loopers had hij binnen vijf minuten het slot geopend.

Hij vond er geld en een vrij aanzienlijke hoeveelheid kostbare juweelen in, die er verdacht uitzagen — juist zooals juweelen het doen, die van diefstal afkomstig zijn.

Hij maakte van deze kostbaarheden een klein pakje, stak dit in zijn zak, en wist dat hij nu een waarde van omstreeks tachtig duizend dollar bij zich droeg.

Verder bevatte het kistje een aantal brieven die hij vluchtig inzag, en glimlachend eveneens in zijn zak stak.

Hij wilde zijn onderzoekstocht voortzetten, toen een eigenaardig gerucht hem daarvan weerhield, en hem vlug weer naar buiten deed snellen.

Het geluid kwam uit de verte, het scheen uit den hemel te komen en nam vrij snel in kracht toe.

— De vliegmaschine! riep hij uit.

Hij snelde weer naar de campagne, was met een sprong het lage trapje op, en riep in de spreekbuis:

— Wij zoeken de kust weer op, Brand! Er is gevaar in aantocht. Een vliegmaschine — en waarschijnlijk van de douanediens. Laat haar zoo hard loopen als het maar kan. Ik zal trachten een inham te vinden, waar wij ons kunnen verschuilen, tenminste wanneer het daar nog tijd voor is.

Intusschen werd het geronk van de vliegmaschine steeds duidelijker en plotseling, geheel onverwachts, boorde zich opnieuw een bunde melkwit licht door de nevelen van de nacht, zocht even als tastend rond over de golven, die eensklaps oplichtten als vloeibaar zilver, en had die straal onverwachts het schip beet en hield het vast in zijn greep, zeer snel naderend recht achter de „sperwer” aan.

Alles was daghelder verlicht — het dek, de campagne, de radiomast.

De vliegmaschine kon op ongeveer twee mijl afstand zijn, en toch was het schier onmogelijk,

in den witten gloed te zien van dat felle zoeklicht.

Eensklaps klonk er in de kleine cabine, waar het ontvangtoestel zich bevond een waarschuwingssein. Raffles trad er binnen, stulpte zich de koptelefoon over het hoofd en vernam zoo duidelijk alsof hij rustig aan de wal stond te luisteren het bevel:

— Stop onmiddellijk en draai bij! Douane!

— Zou ik terug seinen, dat zij naar de maan kunnen vliegen, overpeinsde Raffles voor een kort oogenblik, maar toen verzette hij een paar knoppen aan het toestel en seinde heel wat hoffelijker terug:

— Het spijt mij zeer, maar ik kan aan de uitnoodiging geen gevolg geven.

Vervolgens legde hij de telefoon weer neer, trad naar buiten, begaf zich naar de campagne en nam zelf het stuurrad ter hand.

Weinige minuten daarna, stooft met donderend geweld van haar motoren en in razende snelheid de vliegmaschine der douane over de Sperwer heen, die eensklaps in het duister gehuld was, en Raffles riep opgewonden:

— Zie je het, James? Zij heeft geen drijvers en kan dus niet op zee neerstrijken.

— Maar ze kan een bom op ons laten vallen, kan ze niet, mylord vroeg Henderson met een pijnlijk gezicht.

— Zoover gaan ze geloof ik nooit, James. Maar ze zullen ons niet met rust laten, wees daar maar zeker van.

De vliegmaschine beschreef een grooten boog, de schelle lichtbaan ving de Sperwer weer in haar omhelzing, en toen leek het alsof de machine zich voor een kort oogenblik zou verwijderen, en het zoeklicht doofde.

Maar steeds bleef het geronk van de zware motoren hoorbaar, en nog altijd zocht Raffles vruchteloos naar een opening in de kust, om er het schip binnen te kunnen loodsen, maar de wind stak steeds feller op, aanstonds zou het tij keeren, en bulderend sloeg hier overal de branding tegen den rand van de klippen.

Een oogenblik dacht hij aan terugkeeren naar dezelfde plek, maar dat leek hem toch te gevaarlijk, zoo dicht in de nabijheid van de smokkelaars.

En het duurde niet lang of de toestand werd nog veel hachelijker!

De vliegmaschine daarboven moest hebben geseind om hulp, want nadat er ongeveer een

half uur verlopen was, klonk er opnieuw motorgeraas en ditmaal was het van anderen aard.

Het moest afkomstig zijn van een uiterst snelle en zeewaardige motorboot, behoorende tot de vloot der douane, die haar basis had verlaten en nu op haar beurt zocht naar de Sper-

wer.

En alsof dit nog niet voldoende was, streek een oogenblik daarna, terwijl het zoeklicht opnieuw het smokkelschip bestraalde, een groot watervliegtuig, bewapend met mitrailleurs op nauwelijks twee kabellengten terzijde van de Sperwer neer!

HOOFDSTUK VI.

VAN DEN REGEN IN DEN DRUP.

Dit is er een, die wèl drijven kan mylord! zeide Henderson langs zijn neus. En hij heeft kanonnetjes ook aan boord, of ik moest mij al heel sterk vergissen. Gaan wij den strijd met hen aanbinden?

Raffles had de lippen oopen genepen, en gaf niet aanstonds antwoord. Zijn bleek gelaat stond stroef en bijna dreigend.

— Ik vrees dat verzet niet zal baten, James! gromde hij toen. Maar ik weet waarlijk niet wat ik doen zou, als zich hier aan boord een bruikbare zesponder bevond! Ik kan mij toch niet lek laten schieten, en als aas voor de visschen dienen!

Het luide schellen in de cabine van den marconist deed hem haastig weer naar het ontvangtoestel ijlen, en even later ontcijferde hij het volgende bevel:

— Voor de tweede maal bevelen wij U onmiddellijk bij te draaien of wij boren U in den grond!

Raffles ontdeed zich langzaam van de koptelefoon.

Hij zag wel in dat de toestand zeer ernstig was.

Hij begreep ook niet op welke wijze hij zich zou moeten verzetten, en zelfs al was er een kanon aan boord geweest, dan nog zou Raffles daar waarschijnlijk geen gebruik van hebben gemaakt. Het lag niet in zijn aard om het bloed te vergieten van lieden die niets anders deden dan hun plicht.

Aan den anderen kant echter bracht het zijn bloed aan het koken dat hij gedwongen zou kunnen worden, na alle moeite die hij zich gegeven had, de buit weer te moeten afstaan.

Natuurlijk zouden de douanebeambten we dadelijk bemerken, dat zij geen echte smokkelaars voor hadden, maar dat zou de zaak er niet beter op maken.

Eerder kon men het tegendeel verwachten.

Wist hij maar een uitweg, kon hij zich toch

maar bergen temidden van die klippen, die daar op nauwelijks een mijl afstand zich als een onafzienbare keten uit de zee verhieven.

Maar hij zag geen opening, hij zag geen redding!

Daar voor hem dreef het watervliegtuig op de golven, of liever het schoot vrij snel vooruit, want de twee schroeven draaiden nog altijd, en op een mijl afstand sneed de douaneboot hem den weg naar de open zee af.

En Raffles wist maar al te goed, dat de bevelvoerder geen seconde zou aarzelen, om dat heele smokkelschip eenvoudig in den grond te boren bij het minste teeken van verzet.

Moedeloos trad hij dus uit de cabine en liep met gebalde vuisten en gebogen hoofd op de campagne toe, toen plotseling vlak naast hem het deksel oprees van een groote waterton en het sliknatte hoofd met druipend haar en het gezicht te zien kwam van een kleinen, mageren man, met een vogelkopje en met kleine, stekende oogjes, en dat hoofd werd dadelijk daarna gevolgd door een eveneens natte hand, die aan de mouw van Raffles trok, en toen zei een bange, maar toch duidelijk verneembare stem:

— Goeden avond! U heeft mij over het hoofd gezien, hihi! Permiteer dat ik me voorstel. Ik ben de loods, tevens hofmeester, en mijn naam is Lewis Stevenson. U zit er geloof ik leelijk in?

Raffles had een onwillekeurige beweging naar zijn revolverzak gemaakt, maar toen hij zag, dat hij met een onschadelijken tegenstander te doen had, zeide hij, bijna glimlachend:

— Kom om te beginnen maar uit die waterton. Uw positie zal daar weinig aangenaam zijn geweest.

— Ik verlang niets liever! zeide het kleine mannetje en daarop klauterde hij uit de kleine waterton en stond daar nu druipnat en ving aan met een bijna eindeloze niesbui, die

telkens opnieuw dreigde los te barsten.

— Wat dreef U ertoe om die schuilplaats op te zoeken? vroeg Raffles.

— Mijn haast, mijn waarde heer, slechts mijn haast, antwoordde de hofmeester. Ik ben een man, in niets geschikt tot geweldadigheden. De natuur heeft mij steeds voorbestemd voor een vreedzaam leven. Om kort te gaan, ik houd niet van revolvers en van blanke messen. Goed voor stuiversromans, niet voor Lewis Stevenson. Daarom heb ik mij gehaast, een goed heenkomen te zoeken, zoodra ik het geknal van die vervloekte revolvers hoorde.

— En toch is u smokkelaar, vroeg Raffles niet weinig verbaasd en zelfs een weinig wantrouwend.

— Welzeker! En waarom zou men geen smokkelaar kunnen zijn, zonder bloed te vergieten?

Als een laatste, dreigende waarschuwing, klonk nogmaals de elektrische schel in de cabine, en de kleine man scheen de beteekenis daarvan zeer goed te begrijpen, want hij zei haastig, na een allerverschrikkelijkste niesbui, die zijn geheele, magere lijfje deed trillen:

— Haast U wat! Ik weet een uitweg, door die gorde van rotsen. U kunt U gerust aan mij toevertrouwen. Ik heb zelf niet veel lust om in handen van de blauwjakken te vallen.

Raffles begreep dat de man waarheid sprak.

Zijn lot zou bezegeld zijn, evenals het hunne, als zij verzet pleegden.

Daarom zeide hij eenvoudig:

— Ga naar de campagne, en bestuur de boot. Wij vertrouwen ons aan U toe.

— En dat kunt gij gerust doen, want er is hier geen loods op heel het eiland, die met mij te vergelijken is. Ga jij daar maar eens weg, Falstaff!

Henderson trad onwillig terzijde, de kleine man bukte zich over de spreekbuis heen en gilde:

— Full speed, daar beneden!

Maar Brand herkende de stem natuurlijk niet en Raffles haastte zich, zelf het bevel te herhalen en er een korte verklaring bij te voegen.

En het volgende oogenblik zette de Sperwer in een razende vaart koers naar de kust.

Het was een angstwekkend gezicht, want het moest den leek voorkomen, alsof het ranke vaartuig het volgende oogenblik verpletterd zou worden op de klippen.

Duidelijk zichtbaar was de rand van wit schuim, en het geluid van den donder van de

branding, werd telkens duidelijker, dreigender.

De tegenstander was blijkbaar aanvankelijk geheel overbluft door deze manoeuvre, die op een zelfmoord geleek, en men mag Charles Brand gelooven die hier ter plaatse in zijn gedenkschriften mededeelt, dat de vier opvarenden slechts aan deze weinige seconden van aarzeling en onzekerheid hun behoud te danken hadden.

Want ongeveer twintig tellen nadat de boot met een forsche zwaai recht op de kust had aangehouden klonk het eerste schot, thans zonder eenige waarschuwing, en op vijftig meter voor de boeg van de Sperwer plonsde sissend een drieduims granaat in het water.

— Dat is van hun vervloekte sneeuwkanonnen! gilde de kleine Stevenson, bleek en opgewonden en nog altijd met slierten nat haar tot in zijn oogen hangend. Dat is zoo'n modern ding, ze moeten zich alleen nog wat inschieten, en dat het mis is, hebben we alleen te danken aan de omstandigheid dat ze niet op onze zwenking gerekend hebben en we nu even in het donker zijn. Als ik het nog maar drie minuten kan bolwerken — dat is voldoende.

De boot voer zoo snel, dat haar kielzog als een sneeuw witte streep zichtbaar was op de golven.

Daar beneden deed Brand, die maar half begreep wat er voorviel, zijn uiterste best.

Stevenson had de lippen oopen genepen, en tuurde door de duisternis naar de kust, telkens met kleine rukjes aan het stuurwiel.

Toen viel de tweede granaat, weer mis, toch al iets dichterbij, zoodat men de waterstraal duidelijk kon zien opspatten, en toen heel vlug achter elkaar de nummers drie, vier en vijf!

En nummer vijf schoor zoo dicht over de boot heen, dat zij de radiomast meenam.

— Dat spaart ons tenminste de moeite naar hun vervloekte boodschappen te moeten luisteren, schreeuwde Henderson woedend. Daar hebben ze ons weer te pakken!

Deze uitroep werd Henderson ontlokt, omdat het snel ronddraaiende zoeklicht den Sperwer na een aantal vergeefsche pogingen weet had gevangen.

En even daarna begon met een regelmatig-tikkende cadence de mitrailleur aan boord van het watervliegtuig te ratelen.

Gelukkig maakte de deining een goed richten bijna onmogelijk, en talrijke kogels vlogen langs het schip of beschadigden alleen de

stalen buitenhuid, maar een paar drongen er toch door tot zelfs in de campagne.

Stevenson scheen nog meer in te krimpen van angst.

Het was nu geen water meer maar zweet dat zijn voorhoofd natmaakte.

Maar hij gaf zijn taak niet op, hij hield vol, zijn brandende blik was voortdurend op de kust gericht en toen, voor Raffles goed begreep wat er geschiedde, gleed de Sperwer plotseling en letterlijk rakelings tusschen twee hooge rotsen door en werd als het ware heengetild over een drempel vol puntige klippen, door een zwaren roller, en toen lag het schip veilig op een spiegelgladde oppervlakte en volmaakt beschut tegen de mitrailleurkogels van het vliegtuig en zelfs tegen de kleine granaten van het snelvuurkanon.

— Dat hebben wij hem knap geleverd, niet waar mijnheer, schreeuwde Stevenson in uitbundige vreugde. Wat een geluk dat die waterton niet heelemaal gevuld was! Zij zouden ons anders tot een zeef geschoten hebben.

— Kunnen ze ons hier niet volgen? vroeg Raffles, om zich heenziende?

— Onmogelijk! Ten eerste weten ze de plek niet nauwkeurig en ten tweede zouden zij het niet wagen den weg te kiezen dien ik gevolgd heb! Maar wel kan dat watervliegtuig opstijgen, en vanuit de lucht op ons schieten. Maar ik zal zorgen dat wij bijtijds aan land zijn!

— Zijn we hier ver van het oude klooster?

De kleine, zwarte oogjes waren voor een oogenblik vol arglist op het gelaat van den vrager gevestigd, en toen antwoordde hij:

— Op een kwartier gaans ongeveer!

— Breng dan de boot op een goede ankerplaats. Je hebt ons een grooten dienst bewezen, Stevenson, en dat zullen wij niet vergeten!

De kleine man wierp Raffles een eigenaardigen blik toe, en bromde iets onverstaanbaars voor zich heen.

Toen wijdde hij zijn aandacht weer geheel aan zijn omgeving.

Nu en dan riep hij korte bevelen door de spreekbuis, die onmiddellijk werden opgevolgd.

Het vaartuig bevond zich in een inham, bijna cirkelrond, met een doorsnede van omstreeks vijfhonderd meter, en alleen toegankelijk door den smallen ingang, dien die bekwame loods zooeven was doorgegaan.

Hij moest hier den weg wel voortreffelijk kennen, want zonder de minste aarzeling bracht hij den Sperwer naar een uitmuntende ligplaats, achter een natuurlijk scherm van rotsen,

op een plek waar omstreeks een vaam water stond, en die ook bij laag water toegankelijk was.

En het was hoog tijd, want reeds hadden de twee vliegtuigen zich weer hoog in de lucht verheven, en zochten als adelaars naar hun prooi.

Snel lieten de mannen het anker zakken, en daarop werd de kleine jol weer uitgezet, die de vier mannen opnam, en Henderson legde in weinige tellen den korten weg af naar het rotsige strand.

Juist toen zij aan land sprongen bereikte het zoeklicht het slechts half achter het scherm verborgen jacht.

De vier mannen liepen als hazen naar de dichtst bij zijnde dekking en vonden die vrij spoedig in den vorm van een overhangende rots, waar men hen onmogelijk zou kunnen treffen, noch met granaten, noch met mitrailleurkogels.

Natuurlijk kon de bemanning van de douaneboot elders landen, maar tegen dien tijd konden zij zich reeds in veiligheid hebben begeven.

Na eenige oogenblikken hadden zij een smal pad bereikt, moeilijk begaanbaar wel, maar dat hun toch veiligheid bood, voorloopig.

— Wij moeten rechtuit! schreeuwde Brand. Wij kunnen hier nauwelijks een half uur gaans van de kom verwijderd zijn waar onze....

Een krachtige stoot in de ribben deed hem plotseling zwijgen.

Brand zweeg verschrikt.

Hij had de tegenwoordigheid van den kleinen loods geheel vergeten, en ofschoon deze hen het leven had gered, zooeven, tegelijk met het zijne — hij bleef toch tot de tegenpartij behooren, en men moest zich voor hem in acht nemen.

Het was alsof Stevenson hun gedachten raadde, want hij bromde voor zich heen, haastig voortlopend, en zijn kleine, wat kromme beenen rap verzettend:

— U zult mij niet lang meer tot last hebben, want ik denk dat ik zoo gauw mogelijk de jongens weer ga opzoeken. Daar zult U wel niet veel zin in hebben.

— Uitermate weinig! antwoordde Raffles met een veelbeteekenenden glimlach. Ik geloof overigens niet, dat ik goed zou worden ontvangen.

De vliegmaschine bevond zich op het oogenblik recht boven de vier voortsnellende mannen, en rakelings streek de bundel van het felle zoeklicht langs hen heen, en zette de om-

ringende rotsen in een daghelder, melkachtig licht.

Alle vier drukten zij zich zoo dicht mogelijk tegen de rotswanden, en lieten het licht voorbijflitsen.

Raffles bleef zoo dicht mogelijk in de buurt van den kleinen Stevenson, want hij vertrouwde het mannetje maar half, ondanks zijn vriendelijke stem en zijn beleefde maniertjes.

Het mocht dan waar zijn, dat de man hen het leven had gered, waarschijnlijk zou hij wel anders hebben gehandeld, wanneer hem dat slechts mogelijk was geweest, zonder zijn eigen huid te wagen.

Zooals het nu echter stond, leek het, alsof Stevenson evenveel haast had, van deze gevaarlijke plek weg te komen, als de drie anderen.

Na verloop van een minuut of tien, vijftien, hield eensklap het smalle pad op, wijl een rotsblok hen de weg versperde.

Raffles stond stil en slaakte een kreet van ongeduld en Henderson maakt ereeds aanstalten, tegen de rots op te klauteren, ofschoon dit volkomen onmogelijk was.

Wat Brand betreft, hij zocht een uitweg, zonder er een te vinden, en het zag er naar uit, alsof men een zeer grooten omweg zou moeten maken over een volslagen kaal strand, waar zij zeker spoedig zouden worden opgemerkt, toen de kleine man uitriep:

— Zoo kunnen wij niet verder, want dan hebben ze ons dadelijk te pakken, die met hun zoeklicht, en ze schieten op ons, daar kunt U donder op zeggen. Als U mij wilt zeggen in welke richting U moet gaan, dan weet ik ook hier wel een uitweg.

— Wij moeten naar het Oosten, zeide Raffles.

Een oogenblik stond Raffles in beraad, maar toen de vliegmaschine weer gevaarlijk dicht naderde, zeide hij kortaf:

— Wijs ons dan dien doorgang — maar denk erom, vriend, geen grapjes, of het zou je duur te staan komen!

Stevenson haalde slechts de schouders op, deed nog een twintigtal stappen en toen leek het alsof hij plotseling door de aarde werd verzwolgen.

Raffles was hem onmiddellijk achterna gegaan, en zoo had hij kunnen zien dat de man door een smalle spleet als het ware binnen in het rotsblok was gestapt, inderdaad zoo smal, dat Henderson die op zijn beurt kwam toelopen, een diepe zucht slaakte, en mismoedig zei:

— Dat is niet voor mij gemaakt, mylord.

Die rots is te klein. Als ik er eenmaal ingeklemd zijn, dan neem ik hem mee.

En toen klonk er als het ware een stem uit de ingewanden der aarde:

— Het duurt maar kort, mijnheer de Hercules! U zult even moeten wringen, en op Uw horloge moeten passen, maar het wordt aanstonds veel wijder, op mijn woord van eer!

Henderson zuchtte nog eens, maar toen was hij de eerste die afging op die geheimzinnige stem, die zoo dichtbij leek, en waarvan de bezitter toch niet te zien was.

En reeds een minuut later kreunde hij machtig:

— Ik zit er in vastgeklemd als de kurk in de hals van een flesch, mylord! Ik kan niet voor- en niet achteruit, of U zult me met dynamiet moeten opblazen.

— Houd je adem in, James, riep Brand hem toeongeduldig en ook ongerust over het oponthoud.

— Nog wat persen, mijnheer de worstelaar! klonk de stem van Stevenson verder naar het scheen en zonderling spottend.

En Henderson perste wat hij kon, wrong en hield zijn adem in, maakte zijn borst zoo plat mogelijk, en eindelijk schoof hij zich een eind verder en belandde met een plof alsof een reusachtige kurk van een monsterachtige champagneflesch vloog in een veel wijdere ruimte, stikdonker op een heel klein kiertje boven zijn hoofd na, waar juist een ster te zien was.

Hij maakte dadelijk icht, met de hulp van zijn zaklantaren en zag dat hij zich bevond aan het begin van een nauwe rotsspleet.

En overal bleef die smalle kier, ver boven zijn hoofd zichtbaar.

Het was alsof een reuzenhand met een bijl de rots had gespleten als brandhout.

Hij wachtte totdat Raffles en Brand zich bij hem hadden gevoegd en toen behoeften zij niets anders te doen dan de rotsspleet te volgen, die met zwakke kronkelingen en nu en dan zich verwijdend, maar nooit tot meer dan een meter, bijna zuiver in westelijke richting doorliep, en na tien minuten begrepen zij, dat zij er ongeveer moesten zijn.

Van Stevenson was niets meer te hooren of te zien.

Waarschijnlijk liep hij een eind voor de drie andere mannen uit.

Van verdwalen was overigens geen sprake dat was onmogelijk, want de kloof had in het geheel geen zijgangen.

Eenmaal riep Brand hem, en het kwam hem voor alsof zijn stem een zwakke echo wekte

in de verte, maar dat was dan ook het eenige antwoord van den kleinen man met zijn gitten oogjes.

— Hij kan ook mijnentwege naar de maan loopen, bromde Brand. De hoofdzaak is dat wij ons in de richting van de kom voortbewegen.

Nog vijf minuten, en toen versmalde zich plotseling de kloof weer, zelfs de sterren verdwenen en zij moesten zich met moeite een weg banen naar buiten, en zagen plotseling de rotakom voor zich met het kalme water,

waarin ergens de duikboot moest drijven. Stevenson was nergens te zien.

— Die kleine duivel zal toch geen kwaad in den zin hebben ? mompelde Brand.

En het volgende oogenblik kwam het antwoord, in den vorm van een geluid, dat klonk als een elle zweepslag, en de gruzels van de rots, door een goeden, stalen kogel geschampt, vlogen hem als een pijnlijke hagelbui om de ooren.

HOOFDSTUK VII.

NAAR EUROPA.

Onmiddellijk traden de drie mannen, niet wetende vanwaar dat verraderlijke schot kwam, dat spoedig door meer gevolgd werd, terug in de rotsspleet, maar die bleek al buitengewoon onveilig te zijn geworden, want Raffles had er nauwelijks een stap in gedaan, of een revolverkoge doorboorde zijn hoed, zoo dicht boven den schedel, dat het was alsof men een gloeiende staa! snel over zijn hoofdhuid trok.

Het kon dus niet anders of op de een of andere wijze moesten vijanden zijn afgedaald in die kloof, die hen nu in den rug konden bestoken.

En nog een andere zaak stond vast — die kleine man met zijn muizenooogjes was een verrader geweest, en had op de een of andere wijze zijn makkers bijtijds kunnen waarschuwen.

Het kon niet anders of de smokkelaars moesten in de buurt zijn gebleven, want zelfs in de duisternis konden de drie mannen op tamelijk geringen afstand de overblijfselen zien van het oude klooster in welks omgeving de strijd zich had afgespeeld, die aanvankelijk met een overwinning van den grooten avonturier was geëindigd.

Er bleef niets anders over dan zich plat op den grond te werpen, in de hoop dat de overal verspreid liggende, zware rotsklompen voldoende dekking zouden bieden tegen kogels, afgeschoten door lieden, die men in het geheel niet zien kon.

De kogels bleven echter fluiten, en de drie mannen konden nu tenminste na eenige oogenblikken nagaan, uit welke richting zij kwamen.

Het was zeer onaangenaam, het te moeten constateeren, maar zij kwamen juist van die zijde, waar de Bruinvisch haar ingangstoren een weinig boven het rustige water van de kom ophief.

En het werd Brand koud om het hart bij de gedachte, dat de schurken zich wellicht

van de kostbare duikboot hadden kunnen meester maken.

Het mocht een geluk heeten, dat de drie mannen allen konden wegduiken, door zich zeer klein te maken, achter de zware rotsklompen, waarmede de grond bezaaid was.

Terugschieten konden zij onmogelijk, want er was niemand te zien, geen schim zelfs, geen schaduw, en de toestand zou aanstonds nog erger worden, want de lieden die daar in de kloof waren binnengedrongen, hoe dan ook, zouden hen aanstonds in den rug kunnen overvallen, zoodra zij hun schuilplaats hadden ontdekt.

Brand had zijn browning ter hand genomen, en loerde, met zijn knieën zoo hoog mogelijk opgetrokken tegen zijn kin, zich klein makend zooals hij vroeger als kind bij het verstoppertje spelen had gedaan, in de richting van de kom, vastbesloten om onmiddellijk te schieten, zoodra hij iets zou zien bewegen.

Maar het was pikdonker en die duisternis werd alleen maar op ongeregelde tijden verscheurd door de bloedroode flitsen uit de geweerloopen, daarginds.

— Gelukkig dat er in ieder geval niet heel veel over zijn, naar het schijnt, bromde Brand. Ik zou zeggen dat zij met zes man aan het schieten zijn, niet meer.

— Het begint knapjes benauwd te worden, mijnheer Brand! klaagde Henderson, die een meter van hem aflag en de grootste moeite had, zijn zwaar lichaam zoodanig op te vouwen, dat het nergens een doelwit aanbood voor de schutters, die daar geen honderdvijftig meters verder in hinderlaag lagen.

En het mocht een groot geluk heeten, dat de vijand ook slechts in het wilde weg kon schieten, nu hun tegenstanders al was het nog zulk een geringe dekking hadden kunnen vinden.

Maar de woorden van Henderson werden

al spoedig overstemd door het geraas van vliegtuigmotoren, en geheel onverwachts werd de omgeving weer overstroomd met het kalkwitte, koude licht uit het zoeklicht.

Tot op verren afstand teekenden de klippen zich als silhouetten zoo duidelijk tegen den nachthemel af, en Brand kreeg tot zijn groote voldoening op die wijze eindelijk gelegenheid om van zijn zware revolver met haar draagwijdte van vijfhonderd meter gebruik te maken.

Want hij zag een hoofd, en dat was voor hem voldoende, hij mikte zorgvuldig, trok af en het volgende oogenblik verdween het hoofd als bij tooverslag, onder het slaken van een rauwe kreet.

— Eén minder constateerde Henderson laconiek. En het is leelijk van mij, maar ik hoop dat het die kleine satan van een Stevenson is geweest.

Het volgende oogenblik kromp hij als het ware ineen, want meedegenloos geeselde de witte lichtbaan thans ook de verstrooid liggende rotsblokken, en op hun beurt zouden zij thans een goed doelwit moeten opleveren voor de bandieten daar aan de overzijde van het steenige strand.

Er verliepen een paar seconden die eindeloos schenen, terwijl de drie mannen daar machteloos ineengekrompen lagen, en de geweerkogels vlak over hen heen floten, op nauwelijks eenige centimeters boven hun hoofd.

Overal vlogen de schilfers van het basalt, maar onheil richtten de kogels gelukkig niet aan.

Henderson voelde er een door den hak van zijn hooge laars dringen, maar daarbij bleef het.

En het volgende oogenblik had de vlieg-machine een zwenking gemaakt en het licht liet hen met rust.

Alles keerde terug tot duisternis, nog ondoordringbaarder lijkend na die overdaad van licht.

Toch vuurde Brand zijn revolver nog een paar malen af in de richting waar hij zooveen het hoofd had meenen te zien.

Nu hoorde men niets meer, behalve het zich verwijderend geraas van de schroef en een kort oogenblik kon men zich voorstellen, dat de natuur in rust was, want niets liet zich hooren.

— Dat kan zoo niet blijven! knorde Brand woedend. Ik krijg kramp in mijn kuit, zoo geforceerd als ik hier lig.

— En ik lijk met permissie op een ba gehakt, mijnheer Brand, klaagde Henderson, die zich kreunend wat omwentelde op zijn

andere zijde. Als die steen waarachter ik lig maar niet zoo vervloekt klein was. Maar ik heb het gevoel alsof ik er aan alle kanten overheen puil.

— Neem mijn steen, James, bood Brand hem aan. Ik heb aan den jouwe genoeg.

— En U had daareven al kramp, verweerde de reus zich. Neen, ik blijf waar ik ben.

Raffles had den toestand nog eens goed overwogen, terwijl de twee anderen daar aan het spreken waren.

Hij zag zelf in, dat zij onmogelijk op die plek zouden kunnen blijven, want als de bandieten het wat handig aanlegden, zouden zij hen gemakkelijk kunnen bespringen en het verwonderde Raffles zelfs dat dit niet reeds geschied was.

Hij begreep dat hij die duikboot moest bereiken, wat het ook zou kosten.

Vrees dat de schurken de duikboot zouden kunnen binnendringen bestond er niet, want daartoe zouden zij het geheim van den ingang moeten kennen, maar zij zouden het schip ernstig kunnen beschadigen, zoodanig dat het voorloopig niet meer bruikbaar zou zijn.

Maar zij zouden nog op andere wijze Raffles groot nadeel kunnen doen, eenvoudig door de politie te waarschuwen, die dan zeker heel verbaasd zou opzien die kleine duikboot daar aan te treffen, en dienovereenkomstig zou handelen.

— Wij hadden dien kleinen krates onmiddellijk de hersens moeten inslaan, mylord, verzekerde Henderson, die de gedachtengang van Raffles scheen te kunnen raden.

— Het berouw komt te laat, James, zeide Raffles met een glimlach. Wij zullen andere middelen moeten toepassen. Brand luister naar wat ik zooveen beraamd heb, en luister goed, want het zal onze redding zijn. Wij moeten tot iederen prijs onze duikboot veroveren. Je ziet daar die rots, op onzen rechtervleugel?

— Die zie ik! Voor we hem bereikt hebben, zijn we als musschen neergeschoten.

— Niet wanneer we den voet van de klippen volgen, en in de schaduw blijven, en overigens — wij hebben geen keus, want de schurken, die achter onzen rug zijn, zullen ons spoedig hebben ingehaald. En als we eenmaal tusschen twee vuren zitten, zijn we verloren.

— En wat gebeurt er verder, als we die rots levend bereikt hebben?

— Dan kunnen wij den troep in de flank overvallen! Ik geloof niet dat zij de duikboot al ontdekt hebben. Als dat wel het geval mocht

zijn — dan zullen wij man tegen man moeten vechten, dat is onvermijdelijk.

— Het is mij wel, zeide Brand kalm. Ik voor mij heb afscheid van het leven genomen, en de rest doet er niet veel toe. Hoe denk jij erover James?

— Ik denk heelemaal niet, mijnheer Brand want dat pleegt mylord wel voor mij te doen. Als wij naar die rots moeten, dan zal het wel in orde zijn. Het komt mij voor dat we dan vlak bij de duikboot zijn en dat is een groot voordeel.

— Stellig! Wij kunnen er bijvoorbeeld heen zwemmen, de lens openen en naar binnen kruipen, riep Brand uit.

— Wanneer je sarcastisch wordt, Brand, is het hoog tijd om op te breken. Laten we ons zoo dicht mogelijk tegen de klip aandrukken en zoo weinig mogelijk leven maken!

— En als in dien tijd die vervloekte vlieg-machine met haar zoeklicht terugkeert?

— Dan zijn wij verloren, Brand, antwoordde Raffles eenvoudig. Als het licht ons mocht bestralen, dan kunnen ze ons inderdaad neerschieten als.... hoe zei je ook weer?

— Als musschen, de term is overigens van Henderson en niet van mij. Maar gelijk heeft hij. Vooruit dan maar. Als wij nog vijf minuten blijven leven, dan hebben wij kans dat het ook nog wat langer zal duren. En de keus wordt ons erg vergemakkelijkt, want daar komen de bandieten door de kloof!

Brand had maar al te goed gehoord — er klonk een verdacht gerucht uit de rotsspleet.

Een gerucht van met spijkers beslagen schoenen over de rotsen.

De drie mannen aarzelden niet langer, maar verlieten hun betrekkelijk veilige dekking en waren met een paar sprongen bij den voet van de rotsmassa.

Ieder oogenblik verwachtten zij dat er geschoten zou worden, maar in de duisternis hadden de schurken hen blijkbaar niet gezien.

Zoo snel zij maar konden schoven zij zich voort langs den wand, in de richting van het enorme rotsblok.

Reeds hadden zij de helft van den weg afgelegd, toen plotseling de vlieg-machine zich weer deed hooren, en zij stonden doodstil te wachten, hun noodlot verbeidend, en naar het scheen reddeloos overgeleverd aan de kogels van den tegenstander.

Steeds luider werd het donderend geraas van de motoren, en eensklaps begon het zoeklicht weer te schijnen, oogverblindend en verraderlijk!

De lichtbundel zwaaide heen en weer over het rotsgesteente, belichtte voor een kort oogenblik de geheele kom, en scheen toen een seconde te blijven rusten op den kring van klippen, waarachter de bandieten zich verschanst hadden.

En toen, onverwacht, trof de lichtbundel de drie mannen daar aan den voet van de rots, en zij verroerden zich zelfs niet, wetende dat het einde gekomen was.

De afstand bedroeg nauwelijks honderd meter, zij waren daghelder verlicht, en er waren daar nog genoeg goede schutters.

En toen kwam heel onverwacht en op vreeselijke wijze de ontkenning.

Het is moeilijk uit te maken op welk doel het douanevliegtuig het eigenlijk voorzien had — misschien wilde die vlieger daarboven wel alleen het schip vernietigen — in elk geval schoot er iets met een sissend geluid door de lucht, iets zwarts, dat heel zwaar leek, het trof den bodem, en het spatte uiteen in een furie van bloedroode vlammen en een davering van geluid die de rotsen deed sidderen op hun grondvesten.

De geweldige luchtverplaatsing wierp de drie mannen ter aarde.

Een kort oogenblik bleven zij verdoofd liggen, terwijl splinters steen en grootere brokken, uit den rotsbodem losgereten, om hen heen en deels op hen neer vielen.

Toen zij eindelijk het hoofd ophieven, zagen zij hoe de bommenwerpende vlieg-machine een grooten boog beschreef, zijn zoeklicht hel stralend, en daarna veel lager op haar weg terug scheen te keeren, wellicht om een tweede, thans beter doel treffende bom uit te werpen.

De eerste echter had maar al te goed en op vreeselijke wijze doel getroffen!

Toen op een kort bevel van Raffles de drie mannen waren opgesprongen en met opgeheven revolver naar de plek sneden, waar zich ongeveer de duikboot moest bevinden, trof een afschuwelijk schouwspel hun blikken.

Daar, onkenbaar uiteengerukt, tot vormlooze, bloedige massa geworden, lagen de lichamen van vier mannen, waarvan een nog stuiptrekte, om even later den geest te geven.

De noodlottige bom moest juist middenin hun groep zijn gevallen en had haar schrikkelijk werk al te goed verricht.

Wat verderop lag een vrouw, zachtjes kreunend, haar bebloeden arm bewrijvend, met een gelaat waaruit de laatste droppel bloeds scheen te zijn weggevloeid.

Raffles herkende haar aanstonds. Het was Agnes McCarty, de smokkelaarster.

Zij was volmaakt bij kennis maar bloedde hevig uit een gapende wond aan den beneden-arm.

„Als gij loopen kunt sta dan op en ga mede!” zeide Raffles op zachten toon tot de vrouw, die schuw naar hem opzag, van pijn heen en weer wiegend, na met moeite half overeind te zijn gekomen.

„Haast u!” drong Raffles aan. „Ik vrees dat de vliegmaschine gaat landen, en dan zullen zij u hier vinden — en ons ook.”

„Ik kan niet!” kreunde Agnes zwak. „Ik voe mij of ik ga sterven. Zijn... zijn de jongens allemaal dood?”

„Allen!” antwoordde Raffles kortaf. De bom heeft hen vermorzeld. Als gij niet loopen kunt, dan zal ik u dragen. Ik wil niet dat gij, gewond als gij zijt, in hun handen zult vallen. Als gij een man waart....”

Hij besloot den zin niet, maar tilde de vrouw behoedzaam in zijn krachtige armen op en droeg haar sne weg.

„Vlug, opent de boot, vrienden!” riep hij met luide stem tot Brand en Henderson, die vol ongeduld reeds vooruit waren gesneld.

De tijd drong.

Er kon niet aan getwijfeld worden of de bestuurder van de vliegmaschine was voornemens, te landen.

Daar ook de douaneboot zeer waarschijnlijk reeds manschappen aan land had gezet, werd de toestand zeer hachelijk en was spoed geboden.

Het viel niet gemakkelijk, rondom den door de bom gevormden krater loopend, de juiste plek te bepalen, waar de „Bruinvisch” verankerd lag, en er verliepen eenige kostbare minuten, alvorens de stem van Henderson in de duisternis klonk:

„Ik zie de boot, mijnheer Brand! Daarginds — de kracht van de uitbarsting moet haar van haar anker hebben losgeslagen!”

„Dan verhoede de hemel, dat er niets aan ons schip beschadigd is!” riep Brand verschrikt uit.

„Maar de boot drijft af!” schreeuwde Henderson ontzet. „Zij zal met het tij naar zee drijven!”

„Dat is onmogelijk, Henderson, daar wij moesten duiken om in deze kom te geraken!” riep Brand terug. „Maar wij moeten haar terughebben, en snel! Vooruit, te water!”

Zonder zich een oogenblik langer te bedenken, lieten de beide onverschrokken mannen zich

in het zwart-glinsterende, koude water glijden en begonnen aanstonds met forsche slagen naar de afdrijvende duikboot te zwemmen, die zij na eenige minuten gelukkig bereikten. Het kostte nog inspanning genoeg, in de duisternis op het gladde, telkens door water overspoelde dek te kruipen, maar ook dit gelukte hun en zij wisten nu spoedig het ronde deksel te openen, waarop zij zich snel langs het stalen laddertje naar omlaag lieten glijden en de machines op gang brachten.

Nu was het verder een lichte taak, de duikboot weder voorzichtig in de richting van den oever te sturen, waar Raffles ongeduldig met de half bewusteloze vrouw nog steeds in zijn armen stond te wachten.

Behoedzaam werd Agnes aan boord getild en door de ronde opening in het dek omlaag gelaten, en nauwelijks was dit geschied of een scherp gefluit weerklonk van de zijde der rotsen, die zij zooeven hadden verlaten en een geweerkogel floot met een huilend geluid rakelings over het dek.

„Naar beneden!” beval Raffles luid.

IJlings brachten allen zich in veiligheid binnen in het vaartuig en nu konden de geweerkogels der douanebeambten hen niet licht deren, ofchoon er nog menig schot vruchteloos op hen werd afgevuurd.

Het luik werd door Henderson gesloten en dadelijk daarop zonk de duikboot onder de oppervlakte.

Brand kreeg bevel, het schip voorloopig langzaam op groote diepte voort te doen gaan en Raffles haastte zich, de wonde van Agnes te verbinden, met al de zorg van den geboren geneesheer.

Zoodra het verband was aangelegd, zeide Raffles tot de vrouw die de oogen naar hem opvloeg:

„Wij zullen u nu ergens aan land zetten, waar gij zeker kunt zijn, hulp te vinden.”

„Gij levert mij dus niet over aan de politie?” vroeg Agnes haperend, Raffles angstig beziende.

„Het is niet mijn gewoonte, gewonden uit te leveren, Agnes McCarty!” zeide Raffles koeltjes. „Gij zijt vrij om te gaan waarheen gij wilt.”

Toen verliet hij de voorkajuit, wendde zich tot Brand, legde hem de hand op den schouder en zeide glimlachend:

„Heb je mij niet onlangs het verlangen te kennen gegeven, Brand, dit land te verlaten?”

„Dat deed ik, Edward!” antwoordde Brand

met zijn oogen vol verwachting op Raffles gevestigd.

„Welnu, ik heb er genoeg van, ziedaar Dit laatste, bloedige avontuur heeft mij voorloopig afkeerig gemaakt van dit land met zijn schrijnende tegenstellingen. Overigens zou ons de grond nu wel wat al te warm onder de voeten kunnen worden! Wij zullen dus eerst deze vrouw in een stil plaatsje aan de kust aan land zetten, dan moeten wij in die reuzenstad,

waarvan wij zelfs hier de lichten als een roode gloed boven de kim zouden zien gloren, indien wij op de oppervlakte dreven, ons geld en alle sieraden halen — en dan.....”

„En dan?” vroeg Brand ademloos.

„Naar Europa!”

„Daar kan ik slechts een hartgrondig dank op zeggen!” riep Brand verheugd uit. „Naar Europa.”

De volgende aflevering bevat:

Een verloving met hindernissen.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

kwam..... en overwon onmiddellijk

in het buitenland duizenden en duizenden liefhebbers van een ècht boeiend speurders-verhaal. Zoo zal het ook hier gaan! Ondanks de tijdsomstandigheden! — Een uitgave van Texas Jack behoeft niet te wachten op betere tijden, omdat Texas Jack een alles overwinnende sympathie veroveren zal en ook te veel spanning zal verwekken, om niet opgewassen te zijn tegen het malaise-verschijnsel. — In de serie Texas Jack komt iedere maand een nieuw, groot, compleet, zéér boeiend verhaal uit. Een fleurig omslag en telkens een nieuwe illustratie in kleurendruk verhoogen de aantrekkelijkheid van deze uitgave. En de prijs bedraagt slechts vijftien cent.

Verzuimt niet kennis te maken met Texas Jack, den onvergelykelijken speurder. U zult zien:

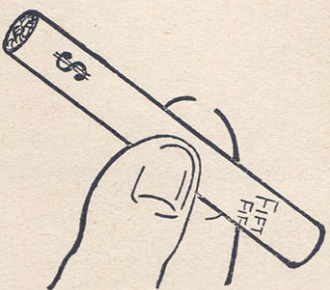
HIJ IS EEN KEREL NAAR UW HART!

Afwisselend met „Texas Jack” komen ook éénmaal per maand uit „Nick Carter” en „Harry Dickson”. — De verhalen van „Buffalo Bill” verschijnen elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week.

OPSPORING VERZOCHT

GROOT VERKOOPS ONDERZOEK

Hulp van
Fifty-Fifty rookers
wordt ruim beloond.



Met het doel om de waarde van de verschillende distributiemiddelen in Holland te onderzoeken, heeft de Verkooporganisatie van de fabrikanten het denkbeeld opgevat, om het boven afgebeeld Dollartjeken (\$) in diverse kleuren aan te brengen op verschillende $\frac{1}{2}$ cts. Fifty Fifty sigaretten, die in geheel Nederland meer en meer verkocht worden.

Ten einde dit onderzoek te doen slagen moet iedere met een \$-teeken gemerkte Fifty Fifty sigaret zoo spoedig mogelijk bij ons terugkomen, met opgave van datum van verkoop aan het publiek.

Bekijkt dus iedere Fifty Fifty sigaret goed voor ge haar aansteekt om te zien of er soms een \$ teeken is opgedrukt. Indien dit zoo is, zendt dan onmiddellijk de geheele sigaret per brief aan : Goodwin, Postbus No. 2, Amsterdam, en vermeld daarbij naam en adres van U zelf, naam en adres van den winkelier, waar U deze sigaret gekocht hebt, alsmede den datum waarop de sigaret gekocht is. U ONTVANGT VOOR UW MOEITE EEN

RUIME BELOONING